

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΑΣΠΡΟ
και το ΜΑΥΡΟ Γεράκι

6

ΤΟ ΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΤΕΡΑΚΙ

γες της και τὰ σουβλερά δόλ-
τια της καρφώθηκαν στην κα-
ρωτίδα του. Ύστερα από
δυό λεπτά ο άνθρωπος ήταν
νεκρός...

Τὰ κρούσματα συνεχίστη-
καν με ταχύ ρυθμό. Κάθε βρά-
δυ και περισσότερα. Ή Νέα
'Υόρκη έγινε ξαφνικά ανήσι-
χη και οί έφημερίδες άρχισαν
να δημοσιεύουν κάθε μέρι-
σφοδρά άρθρα, που καυτηρί-
αζαν την άδράνεια της άστυ-
νομίας. Πολλά περιοδικά δη-
μοσίευαν και σχέδια της γι-
γαντιαίας αυτής νυχτερίδας
βασισμένα στις έφηγησεις
εκείνων που έγιναν αυτόπτες
μάρτυρες των θανατηφόρων έ-
πιθέσεών της. "Όλα τὰ θύμα-
τα είχαν μια πληγή στο λαι-
μό και ανήκαν σε όλες τις
κοινωνικές τάξεις. Άντρες,
γυναίκες και παιδιά άκόμα,
είχαν πέσει στη δολοφονική
ένεδρα την ώρα που επέστρε-
φαν άνυποπτοι στα σπίτια
τους.

Λίγο άργότερα, άποδεί-
χτηκε πώς τὰ περίεργα αυτά
αιμοδόρα τέρατα ήσαν πολ-
λά. Δρούσαν ταυτοχρόνως
και σκόρπιζαν την ίδια πά-
νω - κάτω ώρα σε διάφορες
περιοχές της μεγάλης πολι-
τείας τον θάνατο. Οί άνθρω-
ποι που έμεναν σε προά-
στεια και σε άπομακρυσμέ-
νες συνοικίες κλείνονταν από
νωρίς στα σπίτια τους και
οί δρόμοι ύστερα από τὸ πρῶ

Άλλόκοτα φτερωτά έν-
τα τρομοκρατούν τή
Νέα 'Τόρκη

ΤΟ ΠΡΩΤΟ παράξενο πε-
ριστατικό έγινε στις 13
Σεπτεμβρίου. Ήταν ένα κα-
λοκαιριάτικο ζεστό βράδυ κι
ένας εργατικός άνθρωπος,
κάθως επέστρεφε σπίτι του,
δέχτηκε μια άπρόοπτη επίθε-
σι. Ένα περίεργο ζώο, μια
γιγαντιαία νυχτερίδα με τρι-
χωτά πόδια, το έκοψε τὸ
δρόμο. Ο άνθρωπος έδγαλε
μια τρομαγμένη κραυγή και
άπλωσε τὰ χέρια του πρὸς
τὰ έμπρός να φυλαχτή, αλλά
δεν πρόφτασε να κάνει τίπο-
τα περισσότερο. Ή νυχτερί-
δα τὸν έκλεισε στις φτερού-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

το σούρουπο έμεναν έρημοι. Μόνο στίς μεγάλες λεωφόρους τὰ σινεμά καὶ τὰ θέατρα έμεναν άνοιχτά, άλλα ό κόσμος πού σύχναζε σ' αυτά ήταν λίγος.

Φαίνεται όμως ότι αυτό δέν άρεσε στίς τριχωτές νυχτερίδες. Γιατί, δεκαπέντε μέρες άργότερα, δηλαδή στίς 28 Σεπτεμβρίου, ένα κοπάδι από τὰ γιγαντιαία αυτά τέρατα μπήκαν στο καλοκαιρινό θέατρο «Φολί» έσπασαν μέ τις φτερουγες τους τούς μεγάλους γλόμπους κι όταν η πλατεία θύβιστηκε στο σκοτάδι κι ένας φοβερός πανικός άπλώθηκε μεταξύ τών θεατών, ώρμησαν στην σκηνή καὶ θανάτωσαν έπτά χορεύτριες.

Όταν ξανάγινε φώς, οι νυχτερίδες είχαν χαθή καὶ κανείς δέν μπόρεσε νά καταλάβη πώς καὶ από πού έφυγαν. Τό περίεργο ήταν πώς όσοι άστυνομικοί θρίσκονταν κατά την ώρα της τραγωδίας μέσα στο θέατρο πυροβόλησαν μέ τὰ αυτόματά τους τὰ άπαίσια αυτά ζώα. Μά οι σφαίρες δέν τὰ έθιξαν. Άν δέν υπήρχαν οι έπτά νεκρές χορεύτριες, μέ μιάν πληγή στο λαιμό ή καθεμιά, θά έλεγε κανείς ότι θεαταί, άστυνομικοί καὶ ήθοποιοί είχαν πιάσει όμαδική υποβολή καὶ μονάχα μέ τή φαντασία τους, έπηρεασμένοι από τὰ γεγονότα τών τελευταίων ήμερών, είδαν τις τριχωτές νυχτερίδες νά κάνουν επίθεσι έναντίον τού θεάτρου.

«Δυό πράγματα πρέπει νά παραδεχθούμε, έγραφε την άλλη μέρα τó πρώτο τó «Κρίστιαν Μόνιτορ», ή ότι εύρισκόμεθα πρò επιδρομής κατοίκων άλλου πλανήτου, οι όποιοι έχουν αυτήν την τερατόμορφη εμφάνισι καὶ έφθασαν άγνωστον πώς μέχρι της Γης, ή ότι αντιμετωπίζομεν πλάσματα, τὰ όποια κατευθύνει καὶ στρέφει έναντίον τών φιλησύχων κατοίκων της Νέας Υόρκης άόρατος έγκληματική χείρ. Αλλά καὶ εἰς την μίαν καὶ την άλλην περίπτωση ή άστυνομία όφείλει νά κινηθή διά νά προστατεύσει τούς πολίτας, οι όποιοι διατρέχουν τόν έσχατον κίνδυνον. Πυκνά περιπολία πρέπει νά άργανωθούν εἰς τὰ κεντρικά καὶ άπόκεντρα σημεία της πόλεως. Άστυνομικά αυτόκίνητα καὶ άεροπλάνα πρέπει νά εύρίσκωνται πάντοτε έν έπιφυλακή διά νά καταδιώξουν εἴτε εἰς τó έδαφος εἴτε εἰς τόν άέρα τούς αίμοβόρους αυτούς πτερωτούς δολοφόνους...»

Τεία άεροπλάνα μέ άστυνομικούς καίγονται σαν λαμπάδες στη Νέα Υόρκη

ΑΛΛΑ καὶ αυτό είχε γίνει ήδη. Όμως ή περιπετειά αυτή, πού εκόστισε την ζωή σέ τρεις δοκιμασμένους πιλότους καὶ σέ δεκαπέντε πυλωμένους άνδρες της "Ερ-Μπί - "Αϊ, κρατήθηκε μυστική για νά μην ένταθί ή πανικός πού κατείχε τούς κατοί-

κους τῆς Νέας 'Υόρκης. Πρὶν τρεῖς μερὲς ἀκριβῶς, στὶς 23 Σεπτεμβρίου τὸ βράδυ, τρία ἀστυνομικὰ ἀεροπλάνα συνάντησαν τέσσερα ἀπὸ τὰ παράξενα αὐτὰ τέρατα νὰ ταξιδεύουν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη. Πετοῦσαν σὰν σαῖτες μέσα στὸ σκοτάδι καὶ μονάχα ἀπὸ τὰ στρογγυλὰ μάτια τους, ποὺ σπιθουλοῦσαν, κατάλαβαν τὴν παρουσίαν τους οἱ πιλότοι. Τότε καὶ τὰ τρία ἀεροπλάνα σὲ σχηματισμὸ ἐπεχείρησαν τὴν πρώτη ἐφόρμησι ἐναντίον τους καὶ οἱ ὁμοχειρίες τῶν πολυβόλων τους ἄρχισαν νὰ ξερνοῦν φλόγες. Ὅμως οἱ νυχτερίδες ἔμειναν ἀνέγγιχτες καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους. Τὰ ἀεροπλάνα ὥρμησαν γιὰ δεύτερη φορὰ ἐναντίον τους. Μὰ καὶ πάλι δὲν πέτυχαν τὸν ἀντικειμενικὸ τους σκοπὸ. Οἱ νυχτερίδες γλυστροῦσαν σὰν δαίμονες μέσα στὴ νύχτα καὶ πάλι κατάφεραν νὰ ξεφύγουν. Ὅταν ὅμως τὰ ἀεροπλάνα μὲ τοὺς ἀντρες τῆς ἀστυνομίας ἔκαναν τὴν τρίτη ἐπίθεσι, τὰ τριχωτὰ τέρατα ἀνοιξαν τὶς φτερούγες τους, σπάθηκαν ἀσάλευτα καὶ περίμεναν. Δὲν δούλεψαν αὐτὴ τὴ φορὰ ν' ἀποφύγουν τὴ σύγκρουσι. Ἀπεναντίας, ἔδειξαν πῶς τὴν ἐπιζητοῦσαν κι' ὅταν δρέθη-καν κοντὰ στὰ ἀεροσκάφη ὥρμησαν ἀπάνω τους. Τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο δέχτηκε ἓνα φοβερὸ χτύπημα στὸ φτερό, ποὺ ἔσπασε στὰ δύο σὰν ἓνα κομμάτι γυαλί. Ὑστερα

ἄρχισε νὰ στριφογυρίζη σὰν σβούρα στὸ κενὸ καὶ σὲ λίγο, ἀφίνοντας πίσω του μιὰ γραμμὴ ἀπὸ φλόγες, κατρακύλησε μ' ἓνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα πρὸς τὸ ἔδαφος.

Ἐνῶ λεπτὸ ἀργότερα, τὸ δεύτερο ἀεροπλάνο ἔμεινε ἀκυβέρνητο. Μιὰ ἀπὸ τὶς νυχτερίδες κατάφερε νὰ τσακίσει τὸ κουδουκλί τοῦ πιλότου καὶ νὰ τὸν τραυματίσει θανάσιμα στὸ πρόσωπο μ' ἓνα χτύπημα τῶν ποδιῶν της. Ὁ ἀεροπόρος τυφλώθηκε ἀπ' τὸ αἷμα, ἄφησε τὸ πηδάλιο καὶ τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ἔχασε τὴ δυνατότητα πλεύσεως, ἔπεσε πρὸς τὴ γῆ σὰ λαβωμένο πουλί. Μιὰ τεράστια φλόγα καὶ μιὰ δυνατὴ ἔκρηξι ἦταν τὸ τελευταῖο σημάδι ζωῆς ἀπὸ μέρους του.

Στὸ τρίτο ἀεροπλάνο ἦταν ὁ θαρραλέος ἐπιθεωρητὴς τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας Τζαίμς Στουαρτ (*), ὁ μεγάλος φίλος τοῦ Μὰκ Ντάνου τοῦ νεαροῦ ρέπορτερ τῆς ἐφημερίδας «Νταίηλν Χέραλντ» καὶ θαυμαστῆς τῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ ἱθρυλικοῦ Γερακιοῦ, τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου. Τοῦτος ὁ ἄνδρας μὲ τοὺς σιδερένιους μυῶνες καὶ τὰ ἀτσάλινα νεῦρα εἶχε γίνει χλωμός, καθὼς παρακολοῦσε μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι τὴν τραγωδίαν τῶν συναδέλφων του. Κι' οἱ ἄλλοι τέσσερις ἀστυνομικοὶ κι' ὁ πιλό-

(*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος μὲ τὸν τίτλο «Γιγαντομαχία».

τος, πού βρίσκονταν στο ίδιο μ' αυτόν αεροπλάνο, παρακολουθούσαν το ίδιο με σφιχτά τὰ δοντια, γεμάτοι αγωνία, την λυσσασμένη επίθεσι των φτερωτών τεράτων.

— Τώρα είναι ή σειρά μας, είπε ό επιθεωρητής Στούαρτ γυρίζοντας προς τους άντρες του. Οί νυχτερίδες έρχονται καταπάνω μας. Προσοχή. Καμμιά σφαίρα δέν πρέπει νά πάη χαμένη.

Ένας όπλοφόρος μπήκε μ' ένα μαντήλι στο πρόσωπο!

Έτοιμα τὰ πολυδόλα! Σέ περίπτωσηί θλάβης του αεροπλάνου θά χρησιμοποιήσουμε τὰ άλεξιπτώτά μας! Θάρρος!

Πρίν προφτάση νά τελειώσει, ολάκερο τó αεροπλάνο τραντάχτηκε, σαν νά χτύπησε άπάνω σέ έναν άόρατο τοίχο. Άνατινάχτηκαν άπ' τὰ καθίσματά τους και τὰ κεφάλια τους χτύπησαν στο ταβάνι.

— Πύρ!, φώναξε ό άστυνομικός επιθεωρητής. Πύρ!..

Τὰ πολυδόλα και τὰ αυτόματα άρχισαν νά ρίχνουν. Ένα φράγμα πυρός σχηματίστηκε γύρω άπ' τó αεροπλάνο. Μά τὰ γιγαντιαία τέρατα ούτε τó λογάρισαν. Οί σφαίρες χτυπούσαν άπάνω τους χωρίς νά τὰ θλάφτουν. Μιά άπ' τις νυχτερίδες μονάχα ξεχώρισε άπ' τις άλλες άνέβηκε μερικά μέτρα ψηλότερα κι' ύστερα μέ μιá κάθετη έφόρμησι έπescε άπάνω στην έλικα του σκάφους. Οί χαλύβδινες φτεροϋγες τής έλικας, που γύριζαν μέ διαβολεμένη γρηγοράδα, χτύπησαν άπάνω στο τριχωτό κορμί του τέρατος. Άκούστηκε ένα άγριο ούρλιαχτό και ή νυχτερίδα κομματιάστηκε, αλλά τούτο δέν ώφέλησε σέ τίποτα. Η έλικα σέ τούτη τή σύγκρουσι ξεβιδώθηκε άπ' τή θέσι της, ξεκόλλησε άπό τó αεροπλάνο και μέ την κεκτημένη ταχύτητα πού είχε χάθηκε σφυρίζοντας στο κενό.

— Σκοτώσαμε μιá νυχτερίδα, φώναξε ό πιλότος. Μά

εΐμαστε χαμένοι. Χωρίς ἔλ-
κα θὰ σπάσουμε τὰ μοῦτρα
μας στὴ γῇ! Ἐτοίμαστέτε
πρὸς ἐγκατάλειψιν σκάφους..

— Τὰ ἀλεξιπτωτά σας!,
Διέταξε ὁ Τζαίημς Στούαρτ.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἀερο-
πλάνο πῆρε μίαν ἀπότομη
κλίσι πρὸς τὰ ἀριστερὰ κι
ἄρχισε νὰ πέφτῃ. Οἱ ἀστυνο-
μικοὶ κι' ὁ πιλότος τινάχτη-
καν ἔξω. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα
λεπτό πέντε ἀλεξιπτωτὰ ἄ-
νοιξαν μέσα στὴ νύχτα. Καὶ
τότε ἔγινε κάτι τρομερό, ποὺ
ἀποκορύφωσε τὴν τραγωδία.

Οἱ τρεῖς νυχτερίδες ποὺ εἶ-
χαν ἀπομείνει ζωντανές τί-
ναξαν τὰ φτερά τους καὶ ὥρ-
μησαν ἐναντίον τῶν ἀνθρώ-
πων ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὴ
γῇ κρεμασμένοι στὰ ἀλεξι-
πτωτά τους. Τὰ γυαλιστερά
μάτια τους ἄστραψαν ἀπαί-
σια στὸ σκοτάδι καὶ τὰ σου-
βλερὰ δόντια τους ἔκαναν ὅ-
σους τὰ εἶδαν ν' ἀνατριχιά-
σουν. Μιὰ ἀνιση πάλι στὸν
ἀέρα ἀκολούθησε κι' ὕστερα
ἀπὸ λίγο τέσσερα πτώματα

— τρεῖς ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ πι-
λότος — κατέβαιναν μὲ ἀλε-
ξιπτωτὰ, ἔχοντας μιὰ πληγὴ
στὸ λαιμό, πρὸς τὸ ἔδαφος.

Ἕνας μονάχα πέτυχε νὰ
προσγειωθῇ ζωντανός. Ὁ ἀ-
στυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Τζαί-
ημς Στούαρτ. Ἀλλὰ σὲ τί
κατάστασι Θεέ μου! Ὁ ἄν-
δρας μὲ τὰ ἀτσάλινα νεῦρα
ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος
κι' ἔμοιαζε σὰν νὰ τοῦ εἶχε
σαλέψει ὁ νοῦς. Χρειάστη-

Ὁ Μὰκ Ντάνυ μπήκε στὸ κατά-
στημα ποὺ πουλοῦσε τὰ θαλάσ-
σιωμένα πουλιά!

καν δυὸ μέρες γιὰ νὰ συνέλ-
θῃ. Κι' ὅταν ξανάρθε στὸν ἐ-
αυτό του, εἶπε μονάχα ἐλάχι-
στες λέξεις.

— Εἶναι φοβερό!, εἶπε.
Αὐτὰ τὰ τέρατα ἔχουν μιὰ
ὑπερφυσικὴ δύναμι. Μονάχα
ἓνας μπορεῖ νὰ τὰ θάλλῃ μαζί
τους. Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑ-
περάνθρωπος, μονάχα μπορεῖ
νὰ ἀντιμετωπίσῃ αὐτὲς τίς
τριχωτὲς νυχτερίδες...

“Όπου από ένα μικρό
λάθος γεννιέται κι’ έ-
νας άρσενας... Νέος ‘Τ-
περάνθρωπος...”

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ό πιό νεα-
ρός άστυνομικός ρέπορ-
τερ της Νέας Υόρκης, είναι
στό σπίτι του. Κάθεται στο
γραφείο του και με μάτια γε-
μάτα κατάπληξι και άπορία,
άνίκανος ν’ άρθρώση μιá λέ-
ξι, κυττάζει τόν μικρό και
λιχούδη άραπάκο φίλο του
Τζίμ Γκάφα, που έχει μετα-
μορφωθεί σέ... Νέο ‘Υπεράν-
θρωπο! (*) Φοράει τη μπλέ
φόρμα του θρυλικού Γερα-
κιού με κεντημένο στο στή-
θος του κεραυνό κι’ από τούς
ώμους του κρέμεται μιá κόκ-
κινη μπέρτα με μαλαματένια
κρόσια. Παραξενεύεται και
με τό δίκιο του δέ μπορεί νά
καταλάβη πώς έγινε αύτή ή
άλλαγή. Τρίβει τά μάτια του
γιατί νομίζει πώς όνειρεύε-
ται.

Πρίν πέντε λεπτά, ό Μάκ
έστειλε τόν Τζίμ νά φέρη ά-
πό τη βιβλιοθήκη του, που
βρίσκεται στο άπάνω πάτω-
μα τού σπιτιού, ένα έπιστη-
μονικό λεξικό ντυμένο με κόκ-
κινο δέρμα και τώρα που γύ-
ρισε είναι πραγματικά άγνω-
ριστος...

— Μά πώς έγινες έτσι;
τόν ρώτησε όταν κατάρθωσε
νά ξαναδωρή τη φωνή του. Πώς
τά κατάφερες νά γίνης... Νέ-
ος ‘Υπεράνθρωπος;

‘Ο Τζίμ Γκάφας άρχίζει
νά σουλατσάρη άπ’ τη μιάν
άκρη ως την άλλη της κάμα-
ρης και φουσκώνει σά διά-
νος. Είναι φανερό πώς τό έ-
χει πάρει πολύ άπάνω του
και δέ... σηκώνει πολλές κου-
βέντες. Μόλις και μετά βίας
καταδέχεται νά δώση άπάν-
τησι:

— Πήγα νά φέρω τό βι-
βλίο, λέει. Ένώ έφαχνα όμως
είδα σ’ ένα ράφι ένα ώραίο
μπουκάλι με μπλε σιρόπι.
Νόμιζα πώς ήταν γλυκό, μά
ήταν άηδία! Μιá σταγόνα
δοκίμασα και τό έφτυσα. Έ-
βαλα τό μπουκάλι πάλι στη
θέσι του κι’ έτοιμάστηκα νά
κατέβω. Ξαφνικά όμως κατά-
λαβα πώς άρχισα νά φουσκώ-
νω, νά φουσκώνω, νά φουσκώ-
νω και έγινε όπως με βλέ-
πεις. Μεταμορφώθηκα σέ Γε-
ράκι! Δέν πιστεύω νά σου
κακοφαίνεται...

‘Ο Μάκ Ντάνυ έχει κατα-
λάβει τώρα και προσπαθεί
νά χαμογελάση. Τό μόνο που
σκεπτεται αύτή τη στιγμή
είναι ότι πρέπει άλλη φορά
νά διπλοκλειδώνη τη βιβλιο-
θήκη του, όπου κρύβεται τό
μεγάλο μυστικό που τού άφη-
σε γιά κληρονομιά ό πατε-
ρας του. Γιατί ό Τζίμ Γκά-
φας στόν όποιο ό Μάκ έχει
μιá φοβερή άδυναμία μπορεί
νά ξέρη κάτι άπ’ αύτό τό μυ-
στικό, αλλά δέν τό ξέρει... ό-
λόκληρο. Δέν ύπάρχει λόγος
νά μάθη όλος ό κόσμος που
άκριβώς βρίσκεται αύτή ή
καταπληκτική δύναμι που τόν

(*) Διάβασε τό προηγούμενο
τεύχος: «Προστάτης τού Κό-
σμου».

κάνει δυνατά και άνίκητο...

Δέν πρέπει να μάθουν ότι
ό Μάκ γίνεται 'Υπεράνθρωπος
χάρης σ' ένα μαγικό υ-
γρό, που του άφησε ο σοφός
και πολυταξιδεμένος πατέ-
ρας του πριν πεθάνη!

— Λοιπόν από εδώ κι
έμπρός θα τὸ πάρης απόφα-
σι, κύριε Μάκ!, τοῦ λέει ὁ
Τζίμ Γκάφας. 'Από σήμερα,
στή Νέα 'Υόρκη, θα υπάρχουν
νε δυὸ Γεράκια και δυὸ Νέοι
'Υπεράνθρωποι. 'Εγὼ και
σὺ! 'Εμεῖς οἱ δυὸ θα κάνου-
με μεγάλα πράγματα. 'Ο ἑ-
νας θα βοηθάει τὸν ἄλλον και
νὰ τὸ ξέρης... δέν ἔχει πιά
κασπαζιές! Κοιμμένες οἱ
σβερκιές, οἱ κασπαζιές και
τὰ τοιαῦτα! Κανένας δὲ θα
σπάει πλάκα πιά μαζί μου.
Γιατὶ μπορεῖ νὰ θυμώσω και
νὰ τὰ κάνω γυαλιὰ - καρφιὰ
ἐδῶ μέσα...

— Τζίμ, εἶσαι ἡλίθιος!
'Αφῆσε τίς σαχλαμάρες
Τζίμ. Καιρὸς εἶναι νὰ πάρης
ένα ἀντίδοτο νὰ συνέλθης.
Στάσου ένα λεπτό. Θα σοῦ
φέσω κάτι νὰ πιῇς γιὰ νὰ ξα-
ναβρῇς τὰ λογικά σου...

Και ὁ Μάκ, που δέν ξέρει
ἂν πρέπει νὰ θυμώσῃ ἢ νὰ
γελάσῃ μὲ τὰ φερσίματα τοῦ
μικροῦ νέγρου φίλου του, ση-
κώνεται και πηγαίνει στή βι-
βλιοθήκη νὰ φέρῃ μιὰ σταγό-
να ἀπὸ τὸ πράσινο υἱρό που
θα τὸν ξανακάνῃ... Τζίμ Γκά-
φα...

'Η γροθιά τοῦ Γερακιοῦ συντρί-
βει τὸν κακοῦργο!

'Ο Τζίμ Γκάφας ἀγω-
νίζεται και... πέφτει ἡ-
ρωικά!

Α ΛΛΑ και τώρα, που εἶναι
μόνος, ὁ ἀραπάκος Νέος
'Υπεράνθρωπος δέν ἐννοεῖ νὰ
ἡσυχάσῃ. Πλησιάζει στὸ πα-
ράθυρο και σφίγγοντας τίς
γροθιές του, βγάζει... λόγο!
Εὐτυχῶς που οἱ δρόμοι αὐτῇ
τὴν ὥρα — ἔχει νυχτώσει στὸ
μεταξύ — εἶναι ἔρημοι και
κανεῖς δέν τὸν βλέπει οὔτε
τὸν ἀκούει...

— Τρέμετε, κακούργοι ὅλου τοῦ κόσμου!, λέει. Τρέμετε, ἐγκληματίες! Ὁ Τζιμ Γκάφας θὰ σᾶς συντρίψῃ καὶ θὰ σᾶς παραδώσῃ στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα νὰ ψηθῇτε νὰ βάλετε γνῶσι! Πού εἰστε, ποῦ κρύβεστε, ποῦ ἔχετε τρυπώσει; Γιατὶ δὲν βγαίνετε ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ ἄντρα σας νὰ μὲ δῆτε; Ἐγώ, ὁ Τζιμ Γκάφας, σᾶς προκαλῶ... Σᾶς

προκαλῶ... Σᾶς προκα... Σᾶς προ...

Ἡ φωνὴ τοῦ ὅμως πνίγεται καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ μπερδεύεται ξαφνικά. Κάτι ἔχει δῆ, ποῦ τοῦ κόβει τὴν ἀναπνοή! Ξεχνάει ὅτι εἶναι αὐτὴ τῇ στιγμῇ... Νέος Ὑπεράνθρωπος καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ. Ἐνα τεράστιο μαῦρο πουλὶ φτεροκοπάει στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Μὰκ Ντά-νυ.

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγρων, τί εἶναι αὐτὸ πάλι; ἀναρωριέται.

Εἶναι μιὰ τεράστια τριχωτὴ νυχτερίδα μὲ μακρὰ δόντια καὶ γυαλιστερὰ μάτια ποῦ τριγυρνᾷ στὴν αὐλὴ.

—Παναγιὰ μου. Βοήθεια!, φωνάζει ὁ ἀραπάκος κι' ἐτοιμάζεται ὅπως τὸ ἔχει συνήθεια νὰ τρυπώσῃ κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ. Βοήθεια! Θὰ μὲ φᾶνε ἄδικα!...

Μὰ ξαφνικά... θυμάται πὼς εἶναι Νέος Ὑπεράνθρωπος καὶ πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ παίξῃ μαζί του! Δίνει ἓνα σάλτο ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ μὲ κατὰπληξί τοῦ βλέπει, πὼς ἀρχίζει νὰ ταξιθεύῃ στὸν ὅρα!... Τώρα τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ νυχτοπούλι θὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμι τῆς γροθιάς του!... Ὁ Τζιμ Γκάφας δὲν ἀστειεύεται!...

Ἡ νυχτερίδα μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ξαφνιασμένη. Κάνει μιὰ βόλτα γύρω του καὶ τὸν περιεργάζεται. Φαίνεται πὼς ἡ παρὰξενη φορεσιά του τῆς κάνει ἐντύπωσι. Ὑστερὰ δείχνει τὰ δόντια της. Ὁ

Βρέθηκε μέσα σ' ἓνα κλουβὶ γεμάτο γιγαντιαῖες νυχτερίδες!

Γκάφας νομίζει ότι του χαμογελάει κοροϊδευτικά και γίνεταί... θηρίο!

— Τώρα θά σέ κανονήσω εγώ!, λέει. Νά μάθης ἄλλη φορά νά κοροϊδεύης!

Καὶ δίνει μιὰ βουτιά καὶ πέφτει ἀπάνω της μὲ τὸ κεφάλι. Εἶναι ὅμως σὰν νὰ χτυπάει ἀπάνω σ' ἕναν τοῖχο ἀπὸ χονδρὸ καουτσούκ καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω. Ζαλίζεται κι' ἔχει ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ μέτωπο. Ἀλλὰ καὶ ἡ τριχωτὴ νυχτερίδα δὲν πάει πίσω. Βγάζοντας ἕνα ἄγριο γρύλλισμα, παίρνει μιὰ βόλτα στὸν ἀέρα... Μὰ δὲν ἔπαθε σοβαρὲς ζημιές καὶ τώρα ετοιμάζεται αὐτὴ νὰ ἐπιτεθῇ. Ἀλλὰ ὁ Τζίμ δὲν τὴν ἀφίνει.

— Τώρα θά φῶς κουτουλιὰ πού θά τὴν θυμᾶσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωή! λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνης!

Καὶ τινάζεται σὰν βολίδα ἀπάνω της. Τὸ τριχωτὸ ὅμως τέρας κάνει μιὰ κίνησι πλάγια καὶ ὁ Τζίμ περνάει δίπλα της σὰν κεραυνός. Δὲν τὴν ἀγγίζει, ἀλλὰ μὲ τὴν ταχύτητα πού ἔχει πέφτει στὴν καμινάδα τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ καὶ τὴν γκρεμίζει...

— Μωρὲ κεφάλι πού ἔχω!, ξεφωνίζει μὲ θαυμασμό. Γκρέμισα ὀλάκερη καμινάδα καὶ οὔτε τὸ κατάλαβα. Εἶναι σὰν νὰ χτύπησα ἀπάνω σὲ πούπουλα!

Τινάζεται ψηλὰ καὶ πιὸ ἀγριεμένος τώρα πραγματοποιεῖ μιὰ καινούργια βουτιά. Ἡ νυχτερίδα, παραξενε-

Οἱ τρομερὲς νυχτερίδες ὁμοῦν ἐναντίον τῶν ἀεροπλάνων!

μένη καὶ φοβισμένη μαζί αὐτὴ τὴ φορά, δὲν τὸν περιμένει. Μὲ βίαιες κινήσεις ἀπομακρύνεται. Ἀλλὰ ὁ Τζίμ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα! Μὲ γοργὲς ἀπλωτὲς τὴν κυνηγᾷ.

— Στάσου ντέ! Στάσου!, τὴς φωνάζει. Ἀλλὰ ποῦ νὰ σταθῇ! Νὰ σοῦ πάει!

Καὶ τότε ξαφνικὰ κάτι χτυπάει τὰ ρουθούνια τοῦ ἀ-

ρότη Νέου 'Υπεράνθρωπου. Μιά γαργαλιστική μυρουδιά έρχεται στη μύτη του και τον παλαδώνει.

— Κέικου ψήνουν κέικ!, λέει και γουρλώνει τα μάτια του γιατί, όσο... 'Υπεράνθρωπος κι' αν έγινε, ο Τζιμ ο Γκάφας, που είναι από κούνια λιχουδής, διατηρεί τις ανθρώπινες αδυναμίες του... Μωρέ τί ωραία που μυρίζει!

Και εδώ ψηλά που είναι ξεχνάει το τριχωτό τέρας που κυνηγάει και θυμάται τα λαχταριστά κέικ —Θεέ μου κάτι φετάρες— της μητέρας του Μάκ της κυρίας Μάργκαρετ Ντάνυ. Το γερακίσιο μάτι του διαγράφει ένα τεράστιο τόξο και καρφώνεται σ' ένα σημείο του ανατολικού τμήματος της Νέας Υόρκης. Αύτη τη στιγμή ο Τζιμ Γκάφας πετάει πάνω από την ταράτσα ενός ουρανοξύστη και διαπιστώνει με ευχαρίστησι ότι από κει έρχεται ή λαχταριστή μυρουδιά που τον ξελιγώνει.

Κατεβαίνει με άργες κινήσεις κι' όσο πλησιάζει τόσο διακρίνει και καλύτερα. Ένα πλούσιο τραπέζι είναι στρωμένο στην ταράτσα αυτή και φρακοφορεμένοι υπηρέτες φέρνουν, μέσα σε μεγάλους δίσκους, ένα σωρό λιχουδιές. Σίγουρα, σε λίγο θαρθούν να καθήσουν στο τραπέζι αυτό ποιός ξέρει πόσοι προσκεκλημένοι και θα ριχτούν με τα μούτρα και θ' αδειάσουν τους δίσκους και

δεν θα μείνη τίποτε γι' αυτόν!

Τρέχουν τα σέλια του απ' τη λαίμαργία και την επίθυμία να δοκιμάσει αυτές τις λιχουδιές. Μά περιμένει λίγο. Κι' όταν βλέπει τους υπηρέτες να φεύγουν για να επιστρέψουν σε λίγο με καινούργιους δίσκους, κάνει μια κάθετη εφόρμησι στο τραπέζι, αρπάζει μια ολάκερη πια τέλα με κέικ που μσκοδο-λάει και απογειώνεται θριαμβευτικά!

Ύστερα από λίγο ταξιδεύει στον αέρα και ρίχνει κάθε τόσο στο στόμα του κι' από ένα κομμάτι από το θαυμάσιο γλύκισμα.

— Άχ, τί ωραία είναι να εΐσαι... 'Υπεράνθρωπος!, λέει καθώς είναι μπουκαμένος και μασάει. Μιά βόλτα να κάνης έχει ό,τι επίθυμηση ή καρδούλα σου.... Άχχχ... Τι ωραίο γλυκό!

Έκείνη όμως τη στιγμή, καθώς καταδροχθίζει το κέικ, ή τριχωτή νυχτερίδα που τον παραμονεύει έρχεται πίσω του και του καταφέουει ένα δυνατό χτύπημα με την τεράστια φτερούγα της. Ο Τζιμ παίρνει μια τούμπα στον αέρα, ή πιατέλα ξεφεύγει από τα χέρια του και στη Νέα Υόρκη αρχίζει να βρέχει... κέικ!

— "Α! "Α! "Οχι τέτοια άστεία, παρακαλώ!, λέει και θυμώνει ο άράπης Νέος 'Υπεράνθρωπος. Τέτοια άστεία να λείπουνε και πίσω γιατί σ' έφαγα!..

Ξαναδρίσκει άμέσως τήν ισόρροπία του καί σφίγγει τίς γροθιές του. "Υστερα ορμάει σάν άστραπή καί δυό σφυριά προσγειώνονται στό κούτελο του τριχωτού τέρατος. Η νυχτερίδα ζαλίζεται καί τσιρίζει σάν ένα πληγωμένο ποντίκι. "Υστερα από ένα λεφτό στριφογυρίζει στον άέρα, χάνει ύψος καί αρχίζει νά πέφτη.

— Ζήτωωωω!, φωνάζει ό Γκάφας καί παίρνει τρείς τουμπες στον άέρα από τόν ένθουσιασμό του. Ζήτωωωω!

"Όμως ή νυχτερίδα σταματάει νά πέφτη. Ξαναδρίσκει τίς δυνάμεις της, αντίλυνει τά φτερά της καί αρχίζει πάλι νά άνεβαίνει. Τούτη τή φορά τό τέρας όφριζει από λύσσα, δείχνει τά δόντια του καί τά μάτια του βγάζουν φωτιές. Επιτίθεται μέ μανία. Ό Τζιμ διακόπτει τίς ζητωκραυγές καί σαλτάρει ψηλά. Η τεράστια φτερούγα του τέρατος χτυπάει τό κενό. Μά σχεδόν άμέσως κάνει μιá βόλτα καί έρχεται σέ εύθεία γραμμή μέ τό στόχο της.

— Θεέ τών νεγρών! Πώς μέ άγριοκυττάζει!, ξεφωνίζει ό Γκάφας. Μπρρρρ... "Έρχεται πάλι!

Μά, όσο κι' άν θέλη ν' άποφύγη τούτη τή σύγκρουσι, δέ μπορεί. "Αναγκάζεται λοιπόν νά άμυνθή καί ξαναδυμάται ότι είναι ένας... Νέος Υπεράνθρωπος. Οί σιδερένιες γροθιές του κάνουν μιá σύντομη τροχιά καί, καθώς τόν πλησίαζει ή νυχτερίδα, δέχε

ται στό κρανίο της δυό κεραυνοβόλα χτυπήματα. Άκουγεται ένα «κράκ» καί τό τέρας σφαδάζει. Ταλαντεύεται γιά μερικές στιγμές κι' ύστερα, σάν νά καταλάβαινε πώς δέν μπορεί νά συνεχίση τόν άγώνα, αρχίζει ν' άπομακρυνεται.

Ό Γκάφας έτοιμάζεται νά όρμήση νά καταφέρει ένα τελευταίο χτύπημα αλλά μετανοώνει. Στο λιγοστό μυαλό του έρχεται μιá σοφή σκέψι. "Ας λένε ό,τι θέλουν! Ό χαζός καί λιχούδης άραπάκος δέν είναι καί τόσο κουτός όσο φαίνεται. Έχει ντετεκτικές έμπνεύσεις πού μιá μέρα θα τόν κάνουν σίγουρα διάσημο...

— Τώρα θα δείξω τό τί αξίζεις, Τζιμ Γκάφα!, λέει στον έαυτό του. Αντί νά άποτελειώσης τό σπάνιο αυτό άγρίμι, θα τό παρακολουθήσης. Καί αυτό χωρίς νά θέλη θά σέ όδηγήση στό λημέρι του. Έκεί σίγουρα θα βρίσκεται καί ή ύπόλοιπη νυχτεριδοσυμμορία, κι' έτσι μ' ένα σμπάρο... τούς θάξεις όλους στό χέρι. Μπαίνει ξεφινικά στή φωλιά τους καί μιá γροθιά από δώ μιá γροθιά από κει σπάξεις μερικά καύκαλα καί γίνεσαι κύριος τής καταστάσεως καί γλυτώνεις τή Νέα "Υόρκη άπ' αυτόν τόν φοβερό έφιάλτη. Μπράβο, Τζιμ! Σέ θαυμάζω! Έμπρός... μόρε!

Αρχίζει λοιπόν νά παρακολουθή τήν πληγωμένη νυχτερίδα, πού ταξιδεύει τρο-

μαγμένη χωρίς να γυρίζη να κυττάζη πίσω της. Είναι ένθουσιασμένος και καθώς πετάει σιγασφυρίζει ένα τραγουδάκι που έχει άκουσει να τραγουδάνε στο Χάρλεμ, στη συνοικία των μαύρων της Νέας Υόρκης:

«Κι' ό ταυρομάχος προχωρεί και προχωρεί και προχωρεί»

Αλλά τό τραγουδάκι αυτό ήταν μοιραίο να μείνη μισοτελειωμένο στα χείλη του. Καθώς σφυρίζει κι' έχει καρφωμένα τὰ μάτια στη νυχτερίδα που προηγείται, καταλαβαίνει ξαφνικά ότι κάτι περίεργο του συμβαίνει. Άρχίζει να πέφτη και τίποτα πιά δε μπορεί να τον συγκρατήσει. Βλέπει τις στέγες των σπιτιών να έρχονται με καταπληκτική ταχύτητα καταπάνω του και χάνει από τὰ μάτια του τό τριχωτό τέρας που παρακολουθεί.

— Θεέ των νέγων, βοήθεια! Κάτι έπαθα. Βοήθεια!

Και, καθώς κατηφορίζει σαν βολίδα, κατευθύνεται προς μιὰ ταράτσα όπου είναι άπλωμένα τὰ ρούχα μιὰς μπουγάδας. Ο Γκάφας καταλαβαίνει ότι έφτασε ή τελευταία του στιγμή και κάνει μιὰ προσευχή μέσα του και κλείνει τὰ μάτια. Όταν τὰ άνοίγει όμως είναι ακόμα ζωντανός. Αλλά σέ τί χάλια, Θεέ μου! Κρέμεται σαν μαδημένο κοτόπουλο από ένα κοντάρι της ταράτσας. Τό κοντάρι έχει — εύτυχώς — άγκιστρωθ' στα ρούχα του και τον συγκρατεί από τη

φοδερή σύγκρουσί του με τό έδαφος που θά ήταν θανάσιμη γι' αυτόν.

Κουνάει έτσι κρεμασμένος καθώς είναι τὰ χέρια και τὰ πόδια και φωνάζει. Και, τότε μόλις, βλέπει τον έαυτό του στην φυσική του κατάσταση και καταλαβαίνει. Να ό λόγος που έπεσε! Δεν είναι πιά ό θρυλικός Νέος Υπεράνθρωπος, αλλά ένας κοινός άραπάκος, ό Τζιμ Γκάφας ό κλητήρας του «Νταίηλυ Χεραλντ»! Έκείνο μονάχα που δεν μπορεί να καταλάβη είναι τό πώς έγινε αυτή ή μεταμόρφωση. Πώς από τη μιὰ στιγμή στην άλλη κατάντησε έτσι! Δεν ξέρει φυσικά ό Γκάφας, ότι ή σταγόνα από τό μπλε ύγρο του μπουκαλιού που έβαλε στο στόμα του ενεργεί για ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα και πώς για να εξακολουθήση να παρασταίνει τον Υπεράνθρωπο χρειάζεται μιὰ δεύτερη δόσι. Αυτό δεν τό ξέρει και τώρα, καθώς είναι άγκυστρωμένος στο κοντάρι της ταράτσας, ξεφωνίζει κλαψιάρικα και ζητάει να τον βοηθήσουν...

Όπου νάσου και βγαίνει από κάποιο πλυσταριό μιὰ χοντρή γυναίκα με άνασκουμπωμένα μανίκια και ξεκρεμάει τον Γκάφα και τον βάζει στα γόνατά της και βγάζει την παντόφλα της και του δίνει και καταλαβαίνει στα ψαχνά!

—Νά για να μάθης, κλεφτομπουγαδά!, του λέει. Ήρθες να κλέψης τὰ πλυμέ-

να ρούχα, άράπαρε! Νά κι' αύτή! Νά και τούτη, για να μάθης άλλη φορά...

Έπί τέλους κουράζεται να τόν δέρνει και ό Τζιμ καταφέρνει να γλυστρήσει άπό τά χέρια της και κατακυλώντας τις σκάλες να βγή στο δρόμο.

— Φτηνά τή γλύτωσα!, λέει. Άλλά τήν άλλη φορά πού θα γίνω... Υπεράνθρωπος θα λάβω τά μέτρα μου!

Και μέ τεμπέλικα θήματα πηγαίνει στη στάσι τών λεωφορείων...

Ό Μάκ Ντάνυ υποδέχεται όπως άξίζει ένα νυχτερινό μπουσάφι, που κρατάει ένα μαύρο γκόλτ...

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, πού δέν ξέρει θέβαια όλες αυτές τις κωμικοτραγικές περιπέτειες του μικρού του φίλου, περιμένει ύπομονετικά τήν επιστροφή του κάπως άνήσυχος. Ένας Θεός μονάχα ξέρει τι θα σκάρωσε αυτός ό χαζός ό Γκάφας μέ τή στολή του Υπεράνθρώπου!

Περιμένει λοιπόν και γράφει και δέν καταλαβαίνει ότι κάποιος σάλταρε στον κήπο σκαρφάλωσε στο παράθυρο και βρίσκεται άκριβώς πίσω άπ' τήν πλάτη του μ' ένα περιστροφή στο χέρι. Μονάχα όταν άκούει μία βραχνή φωνή πού τόν άπειλή ξαφνιαάζεται και τινάζεται όρβιος.

— Ψηλά τά χέρια, νεαρέ κύριε δημοσιογράφε!, λέει ή φωνή πού έχει μία δόσι ειρω

νίας και άπειλής μαζί. Ψηλά τά χέρια! Στην ελάχιστη κίνηση τó δάχτυλό μου θα πιέση τή σκανδάλη και μισό λεπτό άργότερα θα έχης μερικές τρύπες στο καινούργιο σου κοστούμι... Φρόνιμα, λοιπόν!

Ό Μάκ δέν μπορεί να κάνει διαφορετικά και σηκώνει ψηλά τά χέρια. Γυρίζει άργά και βλέπει τόν άνθρωπο πού μιλάει. Είναι ένας λιγνός άντρας, ψηλός, κι' έχει σκεπάσει τó πρόσωπό του μ' ένα μαντήλι, πού έχει δυό τρύπες στις θέσεις τών ματιών για να βλέπη. Στο δεξιό του χέρι κρατάει ένα έξασφαιρο γκόλτ. Φοράει μία κατεβαστή γκριζα ρεμπουμπλικα.

— Τι θέλετε; ρώτησε ό νεαρός ρέπορτερ.

— Ένα αυτοκίνητο σε περιμένει κάτω, του λέει ό άνθρωπος μέ τó πιστόλι. Τό άφεντικό μου θέλει να κάνει τή γνωριμία σου. Διάβασε κατι άρθρα σου, πού δημοσίεψες για τις νυχτερίδες, και ένδιαφέρεται να κουβεντιάσει μαζί σου...

— Ποιός είναι τó άφεντικό σου;

— Δέ μούδωσε τó επισκεπτήριο του να σου τó φέρω. Άλλη φορά μου είπε πως θα σου τó στείλν!

Και γελάει δυνατά κάτω άπ' τó μαντήλι πού του κούβει τó πρόσωπο. Ό Μάκ Ντάνυ προσποιείται πως δέχεται τήν πρόσκληση αύτή, πού γίνεται κάτω άπό τήν κάννη ένός μαύρου γκόλτ. Τό μυαλό

του όμως δουλεύει γοργά κι' έχει τὸ νου του στὸ μπλε δαχτυλίδι ποὺ φοράει. "Αν μπορῶσε μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι νὰ τὸ φέρῃ στὰ χεῖλῃ του!...

— "Αντε, λοιπόν, πηγαίνουμε!, διατάζει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο. Κουνήσου! "Ἐχω ἓνα αὐτοκίνητο κάτω καὶ δὲν θὰ κουρασθῇς!

Ὁ Μὰκ κάνει ἓνα βῆμα, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὅμως κατεβάζει τὰ χεῖρια, ἀνατρέπει τὸ γραφεῖο ποὺ βρίσκεται μπροστά του, σκύβει, τραβάει τὸ καλώδιο τῆς ἡλεκτρικῆς λάμπας ἀπὸ τὴν πρίζα, γίνεται σκοτάδι, γονατίζει καὶ τρεῖς σφαῖρες, ποὺ ἦταν νὰ φυτευτοῦν στὴν καρδιά του, περνᾶνε τώρα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σφυρίζοντας σὰν λυσσασμένες σφήκες καὶ γκρεμίζουν μερικὸς σοβάδες ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς κύμαρας. Ὁ προσωπιδοφόρος ὅμως νομίζει ὅτι τὸν ἔχει πετύχει.

— Αὐτὸ ἦταν γιὰ νὰ μάθῃς, παλιόπαιδο, νὰ φέρνεσαι ὅπως πρέπει!, γρυλλίζει.

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ δὲ μιλάει. Νονάχα ἔτσι, καθὼς εἶναι σκυφτός, σαλτάρει καὶ χτυπάει ξαφνικὰ στὰ γόνατα τὸν συμμορίτη ποὺ κλονίζεται, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει ἀνάσκελα βλαστήμωντας μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Μὰκ ποὺ μπορεῖ νὰ κινηθῇ σὲ τούτη τὴν κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ του μὲ κλειστὰ τὰ

μάτια, καὶ ξέρει τί πρέπει νὰ κάνῃ πέφτει ἀπάνω του καὶ μὲ μιὰ γιγαντιαία λαβὴ ξεβιδώνει τὸν καρπὸ τοῦ χειριοῦ ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι καὶ τὸ παίρνει. Τὸ χεῖρι του τώρα διαγράφει ἓνα βιαστικὸ τόξο καὶ ἡ λαβὴ τοῦ γκόλτ βροντᾷ δυὸ - τρεῖς φορές σὰν σὲ ταμπούρλο ἀπάνω στὸ κρανίο τοῦ ἀγνώστου. Ἐκεῖνος τινάζει τὰ πόδια, ἀφήνει μιὰ πιυχτὴ βλαστήμα καὶ μένει ἀσάλευτος. "Ἐχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὁ δημοσιογράφος ἀνάβει τώρα τὸ φῶς καὶ μὲ βιαστικὲς κινήσεις δένει πιστάγκωνα τὸν νυχτερινὸ μουσαφίρη, ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ φέρῃ ἀντίστασι. "Υστερα τραβάει τὸ μαντῆλι ποὺ τοῦ κρύβει τὸ πρόσωπο κι' ἀφήνει μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως νὰ τοῦ ξεφύγῃ:

— Ὁ Μπάρβεν! Ὁ Λιοῦ Μπάρβεν! λέει καθὼς ξεχωρίζει τὰ χαρακτηριστικά του.

Τούτος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ χειρότερα κοινωνικὰ ἀποβράσματα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἱκανὸς γιὰ τὸ πιὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα, ἔτοιμος νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ πῶν, φτάνει νὰ πληρωθῇ. "Ἐχει ἀπασχολήσει ὡς τώρα ἄπειρες φορές τὴν ἀστυνομία καὶ ὁ Μὰκ Ντάνω εἶδε πολλὰς φορές τὴ φωτογραφία του στὰ γραφεῖα τῆς Ὑπηρεσίας Ἀναζητήσεων.

— Μά... καλὰ! ἀπορεῖ. Τί δουλεῖα μπορεῖ νάχῃ τούτος ὁ Μπάρβεν μὲ τὶς τριχωτὲς νυ-

χτερίδες, πού δολοφονούν κάθε θράδυ τόσοις άδώνους πολίτες; 'Ο Τζαίημς Στούαρτ θά λύση αυτό τὸ μυστήριο...

Σχηματίζει ένα νούμερο στὸ καντράν τοῦ τηλεφώνου καὶ παίρνει τὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ φίλου του.

— Γειά σου, Τζαίημς!, τοῦ λέει. Σοῦ ἔχω ἐδῶ κάποιον φίλο πού σέ περιμένει δεμένος χειροπόδαρα. Λέγεται Λιού Μπάρξεν... Μπορεῖ νά τὸν ξέρης... Ναί, βέβαια, εἶναι φυσικὸ νά τὸν ξέρης. Ἦρθε νά μοῦ κἀνὴ βίζιτα ἀπόψε μ' ἓνα περίστροφο στὸ χέρι, ἀλλὰ δὲν εἶχε τύχη!... Ναί! Ναί! Ἐντάξει, σέ περιμένω!

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, ἀκούγονται βήματα στὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ, ἡ ἐλληνίδα μητέρα τοῦ Μὰκ, ἐπιστρέφει ἀπὸ μιὰ φιλικὴ ἐπίσκεψι. Καθὼς μπαίνει ὁμως στὴν κόμαρα τοῦ γυιοῦ της, καὶ βλέπει ἀναποδογυρισμένο τὸ γραφεῖο του κι' ἓναν ἄνθρωπο πεσμένο στὸ πάτωμα καὶ δεμένο χειροπόδαρα, ξεφωνίζει τρομαγμένη:

— Παναγιά μου! Τί ἔγινε ἐδῶ μέσα;

Ἄ Μὰκ χαμογελάει.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ταραξῇσαι, μητερούλα, τῆς λέει. Εἶναι ἓνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος πού μοῦ ἔφρεσε μιὰ πρόσκλησι... γιὰ χορὸ! Μὰ σκόνταψε κι' ἔπεσε καὶ τοῦ ξέφυγε τὸ πιστόλι πού εἶχε στὰ χέρια του. Ἀπόψε θὰ βολεუτῇ ὅπως - ὅπως σ'

ἓνα ἀστυνομικὸ κρατητήριο καὶ τὸ πρωτὶ θὰ τὸν υποδάλουν σέ ἀνάκρισι. Βοήθησέ με μονάχα νά σιγουρίσουμε λίγο τὴν κάμαρα, γιὰτὶ δὲν εἶναι σωστὸ νά υποδεχθῶμε μὲ τόση ἀκαταστασία τὸν φίλο μας τὸν ἐπιθεωρητή...

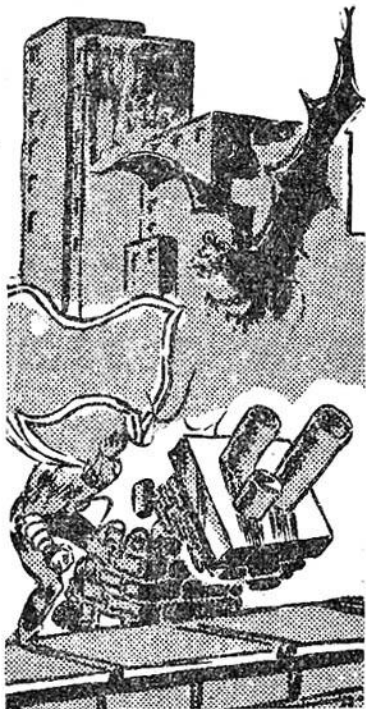
Ἡ κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ, ἡ ἀγαπημένη μητέρα τοῦ θανάσιμου Γεραιού, διατρέχει ἓνα φοβερὸ κίνδυνο

ΤΟ ἌΛΛΟ μεσημέρι ὁ Μὰκ Ντάνυ γυρίζει σπῖτι τοῦ ευχαριστημένος.

Ἐρχεται ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητῆ τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας Τζαίημς Σουαρτ. Λίγες στιγμὲς νωρίτερα, τελείωσε ἡ ἀνάκρισι τοῦ Λιού Μπάρξεν. Ὁ κακοποιός, πού στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸ ζορικο, ἀναγκαστῆκε στὸ τέλος ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Ὅμως δὲν ἔφερε καὶ πολλὰ πράγματα.

— Ἐνας ἄνδρας μὲ γυναιὰ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε, εἶπε, πρὶν μιὰ βδομάδα στὸ μπαρ τοῦ Τζούλιο Φέρντι. Ἔπεινα καὶ μούπισσε κουβέντα. Μὲ κέρασε καὶ μὲ ρώτησε ἐν μποροῦσα ν' ἀναλάβω μιὰ δουλειά. Τοῦ εἶπα πὼς ναί, φτάνει νά πληρώνει καλά. Τὴν ἑλπί μέρα ἦρθε καὶ μὲ συνάντησε πάλι. Κέρασε καὶ μοῦ ἔδωκε πενήντα δολλάρια. Μιλήσαμε γιὰ τὴ δουλειά, χωρὶς ὁμως νά μοῦ ἐξηγήσῃ τί ἀκριδῶς θέλει. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, χθὲς τὸ βράδυ, ἦρθε πάλι στοῦ Φέρντι. Ἀδειασα μερικὰ ποτήρια —

αὐτὸς δὲν πίνει πολὺ— καὶ μοῦ εἶπε: «Εἶσαι ἑτοιμὸς γι' ἀπόψε;» Τοῦ εἶπα πὼς εἶμαι ἑτοιμὸς καὶ τότε μοῦ ἐξηγήσα: τί εἶδους δουλειὰ ἤθελε ἀπὸ μένα. Ἔπρεπε νὰ ἀπα-

Ὁ μαῦρος Νέος Ὑπεράνθρωπος πέφτει στὴν καπνοδόχο!

γάγω ἀπ' τὸ σπίτι του τὸν δημοσιογράφο Ντάνυ. Τὸν ἤθελε λέει νὰ κουδεντιάσουνε γιὰ τὶς νυχτερίδες...

— Τί σοῦ εἶπε ἀκριβῶς; ρώτησε ὁ Στούαρτ.

— Μοῦ εἶπε: Αὐτὸ τὸ μω-

ρὸ ξέρεي μερικὰ πράγματα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν. Θέλω νὰ τὸν ρωτήσω νὰ μοῦ πῇ πὼς τὰ ἔμαθε. Αὐτὸ μοῦ εἶπε.

— Καὶ ποῦ θὰ πῆγαίνες τὸν κύριο Ντάνυ;

— Μοῦ ἔδωκε ἑκατὸν ὀγδόντα δολλάρια. Νοίκιασα μιὰ κούρσα καὶ πῆρα μπενζίνα γιὰ διακόσια χιλιόμετρα. Θὰ ἔπαιρνα μὲ τὴ βία τὸν μικρὸ στὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ πῆγαίνα πρὸς τὸ Ντητρόιτ. Ἐκεῖ κάπου, σὲ μιὰ διασταύρωσι τοῦ δημοσίου δρόμου, θὰ με περιέμενε αὐτὸς μὲ τὸ δικό του ἀμάξι. Θὰ τοῦ παραδίνα τὸν δημοσιογράφο καὶ θὰ ξαναγύριζα πίσω... Οὔτε γάτος οὔτε ζημιὰ δηλαδὴ...

Ὁ Λιού Μπάρβεν πῆρε ὄρκο πὼς δὲν ἤξερε τίποτα περισσότερο γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Μὰκ Ντάνυ. Οὔτε τ' ὀνομά «ου, οὔτε κανένα ἄλλο στοιχεῖο ποὺ νὰ δείχνη τὴν ταυτότητά του ἤξερε.

— Φοροῦσε πάντα μαῦρα γυαλιὰ σὰν νὰ εἶχε πονόμα-το, λέει. Ἦταν πάνω - κάτω πενήντα χρονῶν. Ἦταν φαλακρὸς καὶ εἶχε μοῦτρο πάντοτε φρεσκοξυρισμένο. Οὔτε ἐγὼ οὔτε κανένας ἄλλος στὸ μπάρ τοῦ φέρντι τὸν γινώριζε.

Τώρα λοιπόν, καθὼς γυρίζει σπίτι του, ὁ Μὰκ Ντάνυ τὰ φέρνει ὅλα τοῦτα στὸ νοῦ του καὶ εἶναι εὐχαριστημένος, γιὰτὶ ἔχει κάποιο σχέδιο στὸ μυαλό του. Τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἔδωσε ὁ

Μπάρδεν για τον μυστηριώδη αυτόν άγνωστο συμπίπτουν με τα χαρακτηριστικά κάποιου που γνώριζε άλλοτε. Και το άπογευμα λογαριάζει να του κάνει μια επίσημη επίσκεψη.

Φτάνει λοιπόν στο σπίτι καί, καθώς ανεβαίνει τη σκάλα, ακούει έναν παράξενο θόρυβο. Ξάν να είναι κλεισμένος κάποιος μέσα στο χώλο και να θρονιάει την πόρτα με την πλάτη του για να του ανοίξουν... Ο Μάκ στέκει για μια στιγμή ξαφνιασμένος. Ο παράξενος θόρυβος συνεχίζεται.

— Αυτό είναι περίεργο, λέει.

Ανεβαίνει βιαστικά και τα υπόλοιπα σκαλοπάτια και με το κλειδί του ξεκλειδώνει την πόρτα. Την ανοίγει με προφυλάξεις, γιατί δεν ξέρει ακόμα τί ακριβώς συμβαίνει, καί, καθώς κάνει να περάσει το κατώφλι, σκοντάφτει στον Τζίμ Γκάφα! Είναι δεμένος πισθάγκωνα και έχει βουλωμένο το στόμα του μ' ένα μαντήλι. Τα μάτια του είναι γουρλωμένα και κάνει κωμικούς μορφασμούς.

— Τί συμβαίνει, Τζίμ; ρωτάει ανήσυχος ο Μάκ και λύνει τα σκοινιά που τον κρατούν δεμένο και του βγάζει το μαντήλι απ' το στόμα. Ποιός σε κατάντησε έτσι, Τζίμ;

Ο μικρός άραπάκος που δεν έχει συνέλθει ακόμα έντελώς χειρονομεί και μπερδεύει τα λόγια του:

— 'Η κυρία Μάργκαρετ...

— "Ε; Πού είναι η μητέρα μου;

— Τήν... πήρανε την κυρία Μάργκαρετ!, λέει ο Γκάφας.

Μιά γροθιά και ή τεράστια νυχτερίδα εξοντώνεται!

— Ποιός την πήρε; ρώτησε μ' αγωνία ο νεαρός ρέπορτερ.

— "Ηρθανε εδώ πριν μια ώρα άνδρες με πιστόλια και την πήρανε. Της είπανε πώς σε κρατήσε κάποιος αχμάλωτο κι' αν δεν πήγαινε, θα

τὸ λεωφορεῖο κάνει στάσι. Ἐκεῖ θὰ κατεβῇς. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι δουλειὰ δική μου. Καί, πρὶν ἀπ' ὅλα, οὔτε λέξι στὴν ἀστυνομία. Μιὰ κουβέντα σου σὲ τρίτο πρόσωπο εἶναι ἀρκετὴ νὰ στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο τὴ μητέρα σου. Θὰ περιμένω. Ἄν ἡ ἀπάντησί σου σ' αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι καταφατική, ἀναψε τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι ποὺ βρίσκεται στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ σου. Γεῖά σου.»

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔχει ὑπογραφή. Στὴ θέσι της, ὑπάρχει τὸ σχέδιο τῆς νυχτερίδας καὶ ὁ Μὰκ δὲν ἔχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία.

— Ποιὸς σοῦ γράφει; ρωτᾷ με περιέργεια ὁ ἀραπάκος ποὺ ἔχει πάρει τὸ φάκελλο καὶ κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια τὴ νυχτερίδα ποὺ βρίσκεται στὴ θέσι τοῦ γραμματοσήμου. Ἄν αὐτοί, τοῦ πῆρναν ἀπὸ ἐδῶ τὴν κυρία Μάργκαρετ, ἔχουνε σχέσι μὲ τὶς τριχωτὲς νυχτερίδες, πρέπει... νὰ γίνω πάλι Νέος Ὑπεράνθρωπος, νὰ τοὺς δάλω στὴ θέσι τοὺς!

Ξύνει μὲ ἀμμηχανία τὸ κεφάλι του.

— Ἀλλὰ πῶς; Γιὰ πές μου, κύριε Μὰκ, πῶς μπορῶ νὰ ξαναγίνω... Ὑπεράνθρωπος;

Ὁ Μὰκ Ντάνυ δὲν ἀπαντᾷ. Ρίχνει τὸ γράμμα στὴν τσέπη του καὶ κάνει μερικά ἀργὰ βήματα μέσα στὴν κά-

μαρα. Σκέπτεται καὶ λογαριάζει. Τὸ μυαλό του βρίσκει σὲ μιὰ διαρκὴ ὑπερένταση. Οἱ σκέψεις διαδέχονται γοργὰ ἡ μία τὴν ἄλλη. Πηγαινέι στὸ παράθυρο καὶ ἀφηρημένος παρακολουθεῖ τὴν κίνησι τοῦ δρόμου. Οἱ ἄνθρωποι πηγαινοέρχονται διασπασμένοι. Ὅλοι φυσικὰ ἔχουν τὶς ἐγνοίες καὶ τὶς φροντίδες τοὺς. Μὰ αὐτὸς τούτῃ τὴν ὥρα ἔχει φορτωθῇ στοὺς ὤμους του μιὰ τεράστια εὐθύνη. Γιὰ νὰ σώσῃ τὴν μητέρα του καλεῖται νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ τοὺς κακούργους, ποὺ βούτηξαν στὸ πένθος ἓνα πλήθος ἀμερικανικὲς οἰκογένειες. Τί πρέπει νὰ κάνῃ; Νὰ προχωρήσῃ στὸ σχέδιο, ποὺ εἶχε καταστρώσει ἔταν τελείωσε ἡ ἀνάκρισι τοῦ Λιού Μπάροβεν; Νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι τοῦ ἐγκληματία, ποὺ ἀντὶ γιὰ ὑπογραφὴ χρησιμοποιοεῖ μιὰ μαύρη νυχτερίδα;

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Πηγαινέι στὸ χῶλ καὶ τὰ δάχτυλά του γυρίζουν νευρικὰ ἓναν ἠλεκτρικὸ διακόπτη. Τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι, ποὺ φωτίζει τὶς νύχτες τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Μὰκ Ντάνυ, ἀνάβει κι' ὅς εἶναι μεσημέρι. Αὐτὸ σημαίνει πῶς τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ προστάτης τοῦ Δικαίου, τὸ παιδί μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα, πήρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα...

“Ένα μαγαζί σ’ έναν ή-
συχο δρόμο, που που-
λάει μιλιαλασμένα
πουλιά

ΥΣΤΕΡΑ από μισό λεπτό, μέ τη μπλέ πέτρα στο στόμα του. Μέσα σ’ ένα δευτερόλεπτο, νοιώθει τὰ μπράτσα του νὰ γίνονται σὰν ατσάλι, τὸ στήθος του νὰ γεμίζει ἀπὸ ἕνα πρωτοφανέσωτο θάρρος καὶ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του νὰ τυλίγεται σ’ ἕναν ἰσχυρὸ θώρακα, πὺν τὸν κάνει ἄτρωτο ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Τὰ ροῦχα του χάνονται καὶ τῇ θέσι τους παίρνει μιὰ μπλέ φόρμα, πὺν ἔχει κεντημένο στὸ στήθος ἕνα κεραυνὸ ἀπὸ χρυσάφι καὶ στοὺς ὤμους του κρέμεται μιὰ κόκκινη μπερτα με μαλαματένια κρύσια. Τώρα εἶναι τὸ θρυλικὸ Γεράκι καὶ κανεὶς δὲ φαντάζεται ὅτι, κάτω ἀπὸ τὴν παραξενὴ αὐτὴ ἐμφάνισι, χτυπάει ἡ καρδιά ἑνὸς παιδιοῦ πὺν τρέμει γιὰ τὴ ζωὴ τῆς μητέρας του.

Σηκώνει τὰ χέρια, τινάζει τὰ πόδια καί, μπροστὰ στὰ γουρλωμένα μάτια τοῦ Τζιμ Γκάφα τοῦ φίλου του, ἀπογειώνεται σὰν βολίδα. Σὲ λίγο, ταξιδεύει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νητηρόιτ. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἡ Νέα Ὑόρκη συνεχίζει τὴ γεμάτη πυρετώδη κίνησι ζωῆς της...

Τὸ Γεράκι ἔχει τὸ σχέδιό του. Μέσα στὸ μυαλό του στριφογυρνᾷ μέρες τώρα ἕνα ὄνομα. Τὸ ὄνομα ἑνὸς

διάσημου ἐπιστήμονος, πὺν εἶχε γράψει πρὶν τριάντα χρόνια μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἑπτὰ τόμους ἐπάνω στὸ περίφημο θέμα, πὺν ἀπασχολεὶ καὶ σήμερα ἀκόμα τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη: Τὸν γιγαντισμὸ. Οἱ ἑπτὰ αὐτοὶ τόμοι ἀποσύρθηκαν ξαφνικὰ ἀπ’ τὴν κυκλοφορία καὶ ὁ Χένρυ “Αντερσον, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ διασημοῦ συγγραφέα καὶ ἐπιστήμονος, ἔπαψε νὰ δίνει σημαία ζωῆς. Τὸ σύγγραμμα ὁμῶς ὑπῆρχε στὴ βιβλιοθήκη τοῦ “Αρθουρ Ντανν, τοῦ σοφοῦ πατέρα τοῦ Γερακίου, καὶ ὁ Μὰκ ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες πὺν οἱ γιγαντιαῖες νυχτερίδες σκόρπιζαν τὸ θάνατο τὸ μελετοῦσε προσπαθώντας νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον. “Εμαθε λοιπὸν πολλὰ καὶ ἐνδισφέροντα πράγματα καὶ ἀποστήθισε τὶς θεωρίες τοῦ “Αντερσον, πὺν ὑποστήριξε με ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα πὺν μιὰ μέρα ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη θὰ μπορούσε με μιὰ σειρὰ ἐνέσεων ἢ ἄλλα φάρμακα νὰ μεταβάλλῃ τὸ φυσικὸ μέγεθος ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς ζώου σὲ γιγαντιαῖο, με τὴν τροφοδότησι τῶν ἰσθμῶν τοῦ σώματος με μιὰ εἰδικὴ οὐσία, ἢ ὁποία θὰ προκαλοῦσε τὴν ὀλματώδη αὐξησί τους.

“Ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες τοῦ “Αντερσον φαίνονταν τώρα, με τὴν ἐμφάνισι τῶν ρτερωτῶν τεσσάρων, νὰ παίρνουν σάοκα καὶ ὁστὰ καὶ ὁ Μὰκ Ντάνν ἔγραψε τρία ἄρθρα στὴν ἐφημερίδα του τονίζοντας ὅτι οἱ ἀστυνομικὲς ἀρ-

χές, για να θέσουν τέρατα στις εγκληματικές ενέργειες της «νυχτεριδοσυμμορίας», αυτό το όνομα είχε δώσει ο κόσμος στα παλάτια αυτά πλάσματα που δρούσαν κεραυνοβόλα και βολοφονικά, έπρεπε να θρουν τον δημιουργό τους.

Πριν από δυο μέρες, ξεφυλλίζοντας ένα παλιό περιοδικό διάβασε μια περίεργη άγγελία που άμέσως κίνησε το ενδιαφέρον του: «Αγοράζονται νυχτερίδες από ειδικόν επιστήμονα δια να χρησιμοποιηθούν ως πειραματόζωα. Πληροφορίες: Όδος Βολιβίας 387.»

— Χμ! Θαρρώ πως βρήκα κάτι! Έκανε ξαφνιασμένος ο Μάκ.

Καί, μιά ώρα αργότερα, βρισκόταν στη διεύθυνσι που έγραφε η άγγελία. Ήταν ένα κατάστημα βαλσαμωμένων πουλιών. Ο ιδιοκτήτης του ήταν ένας καλοκάγαθος γεροντάκος, που προσφέρθηκε άμέσως να εξυπηρετήσει τον νεαρό πελάτη του.

— Έχω περίφημους γαλάζιους παπαγάλους, του είπε, σπάνια παραδείσια πουλιά και αετούς φερμένους από την Νεβάδα. Μπορούν να στολίσουν το καλύτερο σπίτι. Παυλάω με έγγυησι πενήντα ετών.

Ο Μάκ, χωρίς να βέλη, χαμογέλασε. «Είναι τώρα έβδομηντα χρόνων, και για να δίνω έγγυησι για πενήντα χρόνια θα πη πως λογαριάζει να φτάση στα εκατόν εί-

κοσι. Σπουδαίος άνθρωπος!»

— Διάβασα σε κάποιο περιοδικό μιά άγγελία, του είπε. Ενδιαφέρεσθε για νυχτερίδες;

Ο γεροντάκος τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα που έδειχνε έκπληξι και άπορία.

— Νυχτερίδες; Όχι...

Ο νεαρός ρέπορτερ του έδειξε το περιοδικό. Ο καταστηματάρχης φόρεσε τα γυαλιά του και διάβασε τις λίγες γραμμές.

— Α! Ναι! Βέβαια. Τώρα θυμάμαι... Μά αυτή η άγγελία έχει δημοσιευτή εδώ και τρία χρόνια. Ήταν ένας γιατρός που ενδιαφερόταν. Να ήθετε πως τον έλεγαν...

— Άντερσον;

— Όχι. Είχε ένα διαφορετικό όνομα. Δυο λεπτά να θυμηθώ... Ναι. Ναι. Τον έλεγαν Μόϊκελ Φίνταν ή Φέρνταν... Κάτι τέτοιο. Με είχε παρακαλέσει κι' εγώ δέχθηκα να χρησιμοποιήση τη διεύθυνσι του μαγαζιού μου. Ήταν ένας παράξενος άνθρωπος με μαύρα γυαλιά και φαλάκρα. Έλεγε πως του χρειάζονταν οι νυχτερίδες γιατί έκανε πειράματα... Η άγγελία έπιασε και ύστερα από δυο μέρες άρχισαν να του φέρνουν παιδιά και μεγάλοι νυχτερίδες. Τis αγοράζε ταία σάντς τη μία. Ήταν δηλαδή πολύ καλά πληρωμένες. Τis έβαζε σ' ένα κλουβί και το βράδυ έφευγε. Την άλλη μέρα έρχόταν με αδειο το κλουβί. Το ξαναγέμιζε κι' έφευγε για να ξαναρθή πάλι την επομένη ν'

ἀγοράση καινούργιες νυχτερίδες. Τί άνθρωπος, Θεέ μου!

— Ἀγόρασε πολλές; ρώτησε ἀδιάφορα ὁ δημοσιογράφος.

— Μὰ μήπως μπορῶ νὰ λογαριάσω; Οἶα πρέπει ὅμως σίγουρα ν' ἀγόρασε πάνω ἀπὸ δυὸ χιλιάδες.

Ὁ Μὰκ Ντάνυ αἰσθάνθηκε μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα.

— Δυὸ χιλιάδες;

— Περισσότερες...

— Αὐτὸ εἶναι φοβερό!...

Ὁ γεροντάκος κύτταξε παρξενεμένος τὸν νεαρὸ συνομιλητὴ του. Φυσικὰ δὲ μπορῶσε νὰ καταλάβῃ, γιατί ἡ ἀγορὰ δυὸ χιλιάδων νυχτερίδων ἦταν φοβερό. Περίεργο, ναι! Ἀλλὰ φοβερό, γιὰ ποιοὺ λόγους;

— Ὑστερα ξαφνικά, πού λέτε, ἔπαψε νὰ ἔρχεται στὸ μαγαζί μου. Πᾶνε τρία χρόνια ἀπὸ τότε... Δὲ τον ξαναεἶδα. Ἴσως σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ πέθανε... Δὲν εἴμαστε βλέπετε αἰώνιοι σ' αὐτὸ τὸ κόσμο. Περαιστικοὶ εἴμαστε...

— Ξέρετε τουλάχιστον πού ἔμεινε;

— Οὔτε αὐτὸ τὸ ξέρω θετικά. Ἄν δὲ γελιέμαι κάποτε τὸν ἀκουσα νὰ μιλάει γιὰ τὸ δρόμο πού φέρνει στὸ Ντητρόιτ.

Ὁ Μὰκ ἀνασκήρτησε. Ὁ μικρὸς ἀραπάκος, ὁ φίλος του, ὁ Τζιμ Γκάφας, σ' αὐτὸ τὸ δρόμο εἶχε πέσει ὅταν κυνηγοῦσε τὴν τριχωτὴ νυχτερίδα ὡς Ὑπεράνθρωπος. Κατὰ τὰ μερῇ ἐκεῖνα ταξίδευε τὸ

τριχωτὸ τέρας ἐπιστρέφοντας στὴ φωλιά του. Νὰ λοιπὸν πού καὶ ἕνας ἄλλος τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἴδια περιπέτεια...

Εἶχε ἀποφασίσει λοιπὸν νὰ κάνῃ μιὰ... ἐκδρομὴ στὴν περιοχὴ αὐτή. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ μπήκε μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ὁ Λιού Μπάρβεν στὸ σπίτι του νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ καὶ τὰ πράγματα πῆραν ἄλλη τροπὴ. Αὐτὸ τοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Ἀπ' τὴν ἐνάκρισι θεβαιώθηκε σύμφωνα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ πού ἔδωκε ὁ κακοποιός, πῶς ὁ ἄνθρωπος πού ἀγόραζε τὶς νυχτερίδες πρὶν τρία χρόνια καὶ ἐκεῖνος πού ἔστειλε τὸν Μπάρβεν νὰ τὸν αἰχμαλωτίσει ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Καὶ τὸ ραντεβού του μὲ τὸν Μπάρβεν, καυῶς καὶ τὸ ραντεβού του μὲ τὸν Μὰκ ἦταν πάλι στὸ δρόμο πρὸς τὸ Ντητρόιτ...

Ὅπου τὸ Γεράκι ἀνχνεύει καὶ αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ παρὰξενους γίγαντες

ΤΩΡΑ λοιπὸν, καθὼς ταξιδεύει πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Ντητρόιτ, τὸ Γεράκι ἔχει τοῦ του ὅλα τοῦτα καὶ λογαριάζει νὰ πραγματοποιήσῃ μιὰ ταλμηρὴ ἐνέργεια. Κάπου ἐκεῖ πρὸς τὴν τρίτη γέφυρα κοντὰ στὸ ὄσος μὲ τοὺς φοίνικες πρέπει νὰ ἐντείνῃ τὶς ἐρευνές του. Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ κρύβεται ὁ ἐγκληματίας πού ἐξαπέλυσε τὴ φτε-

ρωτή στρατιά ἐναντίον τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ βλέμμα του διαγράφει μεγάλα τόξα σ' ὅλα τὰ γύρω καὶ ἀπότομα τὸ μάτι του κορφώνεται στὴν κόκκινη στέγη μιᾶς μοναχικῆς ἐπαύλεως, πού εἶναι κρυμμένη μέσα στὰ δέντρα. Σὲ μιὰ ἀκτίνα περισσότερο ἀπὸ χίλια μέτρα γύρω δὲν ὑπάρχει ἄλλο σπίτι.

— Νὰ ἔνα μέρος ἰδεῶδες γιὰ πειράματα, λέει ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος κι' ἔνα περίεργο χαμόγελο ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του καὶ ὡς σκεπτεται ὅτι μπορεῖ ἐκεῖ μέσα νὰ βρίσκεται φυλακισμένη ἡ μητέρα του.

Τὸ Γεράκι αἰσθάνεται νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά του. "Ὁμως πρέπει νὰ τὰ πείξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Δὲ χωράει ἄλλη λύσις. Τὰ φτερωτὰ τέρατα συεχίζουν κάθε νύχτα τὶς δολοφονικὲς ἐπιδρομὰς τους καὶ δεκάδες ἀθῶων ἀνθρώπων βρίσκουν φριχτὸ θάνατο σὲ κάθε εἰκοσιτετράωρο πού περνᾷ.

Κάνει μιὰ ἀργὴ κατάδυσις, ἐπισκοπώντας τὰ γύρω καὶ προσγειώνεται στὸ πίσω μέρος τῆς ἐπαύλεως πού φαίνεται ἀκατοίκητη. Εἶναι ἔνα με γάλο διώροφο πολὺ σπίτι, πού μοιάζει μὲ φρούριο. Μιὰ πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι τὸ τριγυρίζει. Εἶναι χτισμένον μὲ πέτρα καὶ τὰ κλιστὰ παράθυρά του προστατεύονται ἀπὸ χοντρά κάγκελα, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ φυλακή. Προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπο πού θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ

νὰ εἰσδύσῃ ἀθόρυβα σ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες σπίτι. Βαδίζει ἀργὰ καὶ μὲ προφύλαξι.

Ξαφνικὰ τὸ αὐτὸ του πιάνει ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο. Εἶναι σὰν κάποιος νὰ πάτησε σὲ ξερὰ κλαριά ἢ ἀγριοχόρτα καὶ τὰ τσάκισε. Κάνει μερικὰ βήματα πίσω καὶ τρυπώνει σὲ μιὰ συστάδα ψηλῶν θάμνων. Καὶ εἶναι καιρός. Γιατὶ αὐτὴ τῇ στιγμῇ κάποιος ἐμφανίζεται καὶ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρίσκονται τὸ Γεράκι ἔνα λεπτὸ νωρίτερα. Ἀλλά, Θεέ μου! Τί εἶναι αὐτὸ πού βλέπει;

Εἶναι ἕνας γίγαντας, τέσσερις ἢ πέντε φορές μεγαλύτερος ἀπὸ ἕναν κοινὸν ἄνθρωπο, καὶ κρατᾷ ἕνα φοβερὸ ρόπαλο στο χέρι! Ὡς κτελεῖ σίγουρα χρῆσιν φυλάκος τῆς ἐπαύλεως αὐτῆς καί, καθὼς βαδίζει, ρίχνει ματιὰς γύρω του. Τὸ Γεράκι μένει ἀκίνητο, γιατί δὲν θέλει πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν.

— Νὰ κι' ἕνα ἄλλο πειραματόζωο τοῦ δόκτορος Φίλνταν, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. "Ενας κοινὸς ἄνθρωπος μὲ γιγαντισμό...

Αφίνει τὸ παράξενο πλάσμα ν' ἀπομακρυνθῇ κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψώνα του. Παίρνει τὸν ἀντίθετο δρόμο μὲ κελὶνον πού ἀκολουθεῖ ὁ φίλακας καὶ ποχωρεῖ σκυφτὸς πρὸς τὸ δεξιὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως. Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορὰ βλέπει μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὑπόστεγα πού ἔχουν πόρτες ἀπὸ χοντρά σί-

δερένια κάγκελα. Μιά βαρειά μυρουδιά χτυπάει τη μύτη του. Μιά απερίγραπτη δυσοσμία έρχεται από το μέρος των ύποπτων που μοιάζουν με τεράστια κλουδιά άκουμπισμένα στο έδαφος.

Κρατώντας την αναπνοή του, πλησιάζει σε ένα απ' αυτά. Ρίχνει μια ματιά στο έσωτερικό του απ' την καγκελωτή πόρτα. Είναι σκυτάδι. Μά το μάτι του θρυλικού Γερακιού μπορεί να διακρίνει

και μια καρφίτσα ακόμα μέσα στην πιο σκοτεινή νύχτα. Βλέπει λοιπόν κι' αισθάνεται μια δυνατή παγωνιά να τον τυλίγει... Πόσες είναι; Έκατό; Διακόσιες; Ίσως λιγότερες ίσως όμως και περισσότερες γιγαντιαίες νυχτερίδες, που κοιμούνται κρεμασμένες από τοποθετημένα έπιτήδες για τη δουλειά αυτή κοντάρια που είναι τρία μέτρα ψηλά και παράλληλα προς το έδαφος. Από εδώ μέσα βγαίνει αυτή ή φριχτή βρώμα...

Απομακρύνεται και πλησιάζει ένα άλλο ύποστεγο κι' εδώ άλλα τόσα φτερωτά τέρατα είναι κρεμασμένα και κοιμούνται. Και πόσα άλλα ακόμα ύποστεγα υπάρχουν στη στεριά! Ένα, δύο, τρία, πέντε, έπτά!

— Από εδώ λοιπόν ξεκινάει κάθε νύχτα για να σκορπίσουν το θάνατο στη Νέα Υόρκη! λέει μεγαλόφωνα, μιλώντας στον έαυτό του. Είναι φοβερό!

— Από εδώ άκριδώς, νεαρέ μασκαρά! Από εδώ ξεκινάει. Άλλα δέν θα σε ώφεληση σε τίποτα αυτή ή άνακάλυψη... Γιατί σε λίγο οι νυχτερίδες μου θα δοκιμάσουν το αίμα σου...

Το Γεράκι γυρίζει ξαφνιασμένο. Ένας άνθρωπος με άσπρη μπλουζα, μαύρα γυαλιά και φαλάκρα στέκεται και τον κυττάζει μ' ένα σατανικό χαμόγελο στα χείλη. Το βλέμμα του πίσω απ' τα γυ-

Οι κακοποιοί πήραν μαζί τους την κυρία Μάργκαρετ!

αλιά έχει μιὰ διαβολική εκφρασι.

— 'Ο δόκτωρ "Αντερσον!, ξεφωνίζει.

Τò μούτρο τού ανθρώπου με τήν μπλούζα γίνεται απότομα στυφό.

— Χμ! Μὲ γνωρίζεις λοιπόν; γρυλλίζει.

'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος πού έχει ξαναδρῆ τώρα τήν ψυχραιμία του χαμογελάει.

— Καί ποιὸς δὲ γνωρίζει τὸν περίφημο Χένρυ "Αντερσον πού δημοσίευσε πρὶν τριάντα χρόνια ἑπτὰ τόμους γιὰ τὸ «Γιγαντισμό»; λέει. "Αλλωστε, στὴν πρώτη σελίδα τοῦ κάθε τόμου ἦταν καὶ μιὰ φωτογραφία σας. Δὲν ἀλλάξατε καὶ πολὺ ἀπὸ τότε...

— Ξέρεις πολλὰ πράγματα, νεαρέ, γιὰ νὰ μπορέσης νὰ ζήσης!, μουγγρίζει αὐτός. Τὸ μυστικὸ τὸ δικό μου εἶναι ἴδιο μὲ τὸ θάνατο.

Τὸ Γεράκι σηκώνει τὴ γροθιά του χαμογελώντας. Ἀλλὰ σὲ μισὸ δευτερόλεπτο τοῦτο τὸ χαμόγελο γίνεται κραυγὴ ἀγωνίας. Μ' ἓνα ἀδιόρατο νεῦμα, ὁ "Αντερσον ἔχει συνεννοηθῆ μὲ δυὸ γίγαντες πού βρίσκονται κιόλας πίσω ἀπ' τὸν Νέον 'Υπεράνθρωπο. Κι' ἔτσι, πρὶν τὸ Γεράκι προφτάσῃ ν' ἀντιδράσῃ καὶ νὰ βάλλῃ σ' ἐνέργεια τ' ἀτσάλενια νεῦρα του, αἰσθάνεται τέσσερα γερά μπράτσα νὰ τὸν ἀνασηκῶνουν σὰν πού παυλο στὸν ἄερα, ἀκούει τὸ τρίξιμο μιᾶς σιδερένιας πόρτας καὶ ξαφνικὰ καταλαβαί-

Ἡ γροθιά τοῦ 'Υπεράνθρωπου Γκάφα χτυπάει τὴ νυχτερίδα!

νει νὰ τὸν ρίχνουν μέσα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κελιά τῶν νυχτερίδων. Πέφτει ἀνάσκελα, μὰ τινάζεται σχεδὸν ἀμέσως σὰν λάστιχο ὀρθός. Ἀλλὰ καὶ πάλι εἶναι ἀργά. Ἡ πόρτα μὲ τὰ σιδερένια κάγκελα κλείνει μὲ θρόντο καὶ στ' αὐτιά του φτάνει σὰν ἄγριο μήνυμα θανάτου τὸ φτεροκόπημα τῶν τεράτων πού ἀρχίζουν νὰ ξυπνοῦν. Ἐξω ἀπ' τὰ κάγκελα ὁ "Αντερσον χαμογελάει εἰρωνικά.

— Την έπαθες, Νέε 'Υπεράνθρωπε!, λέει. Σε είδα απ' τη στιγμή που προσγειώθηκες στο σπίτι μου, αλλά σε άφησα να περπατήσεις λίγο για να... ξεμουδιάσεις. Είναι αλήθεια πως πάντα περίμενα να μου κάνης μιαν επίσκεψη, αλλά δεν την περίμενα τόσο σύντομη...

Κουνάει το χέρι χαιρετώντας:

— Γεια σου και καλή διασκέδασι, θρυλικό Γεράκι! 'Η αλήθεια είναι πως τουτο το κλουδί ήταν για κάποιον άλλο, που θέλει να παραστήση τον έξυπνο. Τον έχω προσκαλεσμένο τ' απόγευμα. Είναι κάποιος ρέπορτερ, που τον λένε Μάκ Ντάου. Τον περιμένω ναρθή να πέση στη φάκα. 'Υπάρχουν όπως βλέπεις κι' άλλα κλουδιά να τον φιλοξενήσω!

'Ο Νέος 'Υπεράνθρωπος παίρνει μιὰ βαθειά ανάσα. Δεν τον αναγνώρισε. 'Η αιχμάλωτη μητέρα του λοιπόν δεν διατρέχει άμεσο κίνδυνο.

— Μιά στιγμή, κύριε 'Αντερσον!, του λέει.

Εκείνος, καθώς έτοιμάζεται να φύγη, κοιτάστέκεται. Στὰ χείλη του κρέμεται πάντα το ειρωνικό χαμόγελο.

— Τί θέλεις; τον ρωτάει...

— Θέλω να μάθω, πρὶν πεθάνω, κάτι. Είναι μιὰ απορία που με βασανίζει μέρες τώρα. Για ποιό λόγο να δημιουργήσετε με την έπιστημονική σας έγχασία τόσα τέρατα; Δεν ήταν άρκετά για

τὰ πειράματά σας ένα ή δύο μονάχα; 'Επειτα γιατί να στέλνετε τέσους άβάους μ' αυτά τὰ τέρατα στο θάνατο;

Πίσω απ' τὰ μαύρα γυαλιά τὰ μάτια του 'Αντερσον άστράφτουν παράξενα.

— Αυτό είναι το μυστικό μου, λέει. 'Εσύ φυσικά δεν θά μπόρέσης να το μάθης. Μά όσοι ζήσουν ως εκείνη την ήμέρα... 'Όσο για τούς άβάους, αυτό είναι μιὰ άλλη δουλειά. Πώς θέλεις να ζήσουν τόσα ζώα; Το αίμα που ρουφούν απ' τούς ανθρώπους είναι ή τροφή τους. 'Ο νόμος τής ζουγκλας, κύριε 'Υπεράνθρωπε! 'Ο θάνατός σου ή ζωή μου.

— Είσαι ένας, τρελλός!, γρυλλίζει το Γεράκι.

— Χό! Χό! Χό!...

'Ένα βραχνό γέλιο έρχεται στην άπαντησι κι' ό 'Αντερσον του γυρίζει τις πλάτες και φεύγει. 'Ετσι, καθώς τον βλέπει ν' απομακρύνεται το Γεράκι σκέπτεται τόσο λίγο απέχει ή μεγαλοφυΐα από την τρέλλα. Δεν έχει πια καμ μιὰ άμφιβολία πως τούτος ό άλλοτε διάσημος έπιστήμιων είναι τώρα ένας έγκληματίας παράφρων! Άλλά τώρα δεν ύπάρχει καιρός για φίλο σοφίες. Δεν είναι καθόλου ευχάριστο να νοιώθης τον έσυντό σου, όσο Γεράκι κι' άν είσαι, κλειδωμένο σ' ένα κλουβί μ' εκατό και περισσότερες νυχτερίδες που έτοιμάζονται να ξυπνήσουν και να έπιτεθούν.

Τὸ θηλυκὸ Γεράκι συν-
ταίθει δυὸ γίγαντες καὶ
σκηρατίζει μὲ τίς γοη-
θίας τοῦ τὸν ὀλεθρὸ ἁ-
νάμεσα στὶς νυχτερίδες

Ο "Αντερσον ἔφυγε. Οἱ δυὸ
γίγαντες ὅμως ἔχουν μεί-
νει κι' ἔχουν σκυφει καὶ πα-
ρακολουθοῦν μὲ τὰ ἡλίθια
μάτια τους τὸ Γεράκι. Εἶναι
περίεργοι νὰ δοῦν τίς τελευ-
ταῖες στιγμὲς τοῦ ἀνάμεσα
στὰ φτερωτὰ αὐτὰ τέρατα.
Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ὅ-
μως ἔχει θυμώσει καί, μιά
καὶ ὁ κίνδυνος παραμονεύει,
ἀρχίζει κεραυνοβόλα τὴ δρά-
σι του.

Μὲ μιὰν ἀστραπιαία τα-
χύτητα περνάει τὰ μπράτσα
του ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ
ξαφνικὰ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς
δυὸ γίγαντες νοιώθει τὸ σβέρ-
κο του μέσα σὲ μιὰ σιδερένια
τανάλια. Τινάζονται τρομαγ-
μένοι πρὸς τὰ πίσω, παλεύ-
ουν ἀπεγνωσμένα, μουγκρί-
ζουν σὰν βόδια, μὰ οἱ δυὸ ἁ-
τσαλένιες λαβὲς τοῦ Γερακι-
οῦ κλειδώνονται περισσότε-
ρο. Ἀκούγονται δυὸ ξεροὶ
κρότοι, καθὼς τσακίζεται μέ-
σα στὸ φοδερὸ σφίξιμο τῶν
χαλύβδινων μυῶνων του ἢ
σπονδυλικῇ στήλῃ τους. "Ο-
ταν ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος
ξεδιπλώνει τὰ μπράτσα του,
οἱ δυὸ φύλακες τῆς ἐπαύλεως
"Αντερσον εἶναι νεκροὶ καὶ
σωριάζονται σὰν ἄδεια σακ-
κιά στὸ χῶμα.

Τώρα τὰ δάχτυλα τοῦ Γε-
ρακιοῦ τυλίγονται στὰ σιδε-
ρένια κάγκελα τῆς πόρτας
ποὺ τὸν κρατάει φυλακισμέ-

νο. Ὁλόκληρο τὸ ὑπέστεγο
τραντάζεται σὰ νὰ γίνεται
σεισμός. Τὸ χοντρὸ ἄτσάλι
λυγάζει στὰ χέρια τοῦ δυνα-
τώτερου ἀνθρώπου τοῦ κό-
σμου, σὰν προζύμι. Ἡ πόρτα
ἀρχίζει νὰ ξεριζώνεται ἀπὸ
τὴ βάση της. Μιά τελευτοῖα
προσπάθεια καὶ ὁ δρόμος θὰ
εἶναι πάλι ἐλεύθερος.

Μὰ τούτη τὴν τελευταῖα
στιγμὴ τὸ Γεράκι αἰσθάνεται
κάτι σὰν παγωνιὰ πίσω στὴ
ράχη του. Γυρίζει. Τὰ δάχτυ-
λά του ξετυλίγονται ἀπ' τὰ
σίδερα καὶ σφίγγονται νευ-
ρικά. Ἐνα ἀπὸ τὰ φτερωτὰ
τέρατα εἶναι ἔτοιμο νὰ γα-
τῶθῃ στοὺς ὤμους του καὶ
δείχνει τὰ σουβλερα του δόν-
τια. Ἡ γροθιά τοῦ Νέου Ὑ-
περάνθρωπου σηκώνεται καὶ
πέφτει σὰ σφυρὶ στὸ μούτρο
τῆς τριχωτῆς νυχτερίδας. Τὸ
ἄγριμι ἀφίνει ἕνα συρτὸ
γρύλλισμα καὶ σωριάζεται.
Μὰ τούτη ἡ ἐπιθανάτια κραυ-
γὴ του εἶναι σὰν ἕνα σύνθη-
μα γιὰ τὰ ἄλλα. Γίνεται μιὰ
ἀναταραχὴ καὶ ἕνα πλήθος ἀ-
πὸ τὰ γιγαντιαῖα αὐτὰ δημι-
ουργήματα τοῦ "Αντερσον ἀ-
πλώνουν τίς φτεροῦγες τους
κι' εἶναι ἔτοιμα νὰ μουντά-
ρουν. Τὸ Γεράκι μένει γιὰ
μιὰ στιγμὴ ἀσάλευτο. Τὸ
μυαλό του δουλεύει γοργά.
Τὸ βλέμμα του σὰν κοφτερὸ
ἄτσάλι καρφώνεται ἀπάνω
στὰ ἀπαίσια κεφάλια τῶν νυ-
χτερίδων. Ἀνοιγοκλείνουν τὰ
στόματά τους καὶ τὰ δόντια
τους κάνουν ἕναν ξερὸ ἀνα-
τριχιαστικὸ κρότο...

Στερεώνει τοὺς ὤμους στὴν

πόρτα και δάζει τις γροθιές του σε κίνησι. Οι νυχτερίδες άρχισαν την επίθεσι. Είναι πραγματικά μιὰ φοδερή έξορμησι. Μὰ τὸ Γεράκι, πού προστατεύεται ἀπ' τὸν ἄγρωτο θώρακά του κινεῖται ἀνετα καὶ καταφέρει κεραυνοδόλα χτυπήματα. Οἱ ὦμοι του σπρώχνουν τὴν πόρτα ζητώντας ν' ανοίξουν τὸ δρόμο καὶ οἱ γροθιές του σφυροκοποῦν ἄγρια...

Τὰ φτερωτὰ τέρατα, λυσσασμένα γιατί δὲν μποροῦν νὰ τὸν βλάψουν, ὑποχωροῦν, τινάζονται ψηλά, ξαναγυρίζουν, ζητοῦν νὰ χτυπήσουν μὲ τις φτερούγες τους, νὰ ξεσκίσουν μὲ τὰ γαμπὰ νύχια τους, νὰ δαγκώσουν μὲ τὰ σουβλερὰ δόντια τους. Μὰ τὸ Γεράκι, ἀπτόητο, μὲ σβέλτες κινήσεις ἀποκρούει καὶ σκορπίζει τὸ κοπάδι. Κάτω στὸ χῶμα σπαράζουν κιόλας μὲ ἐπιθανάτιο ρόγχο κάμποσα τέρατα.

Τώρα αἰσθάνεται τὴν πόρτα πίσω του νὰ ὑποχωρῇ. Οἱ ὦμοι του ἔχουν μετακινήσει τὰ βαρεῖα σίδερα. Μιὰ τελευταία ἀκόμα προσπάθεια. "Ενα καινούργιο τέντωμα τῶν χαλύβδινων μυῶνων του καὶ τὸ Γεράκι βραϊσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί τῶν ἀγριμιῶν. Ἡ πόρτα ἔχει πέσει μὲ πάταγο...

Απογειώνεται. Δυὸ ἀπὸ τις γιγαντιαίες νυχτερίδες τὸν ἀκολουθοῦν. Δὲν θέλουν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φύγῃ. Τεντώνουν τις φτερούγες τους καὶ ὁρμοῦν πρὸς τὸ μέρος

του. Μπαίνουν μπροστὰ τοῦ καὶ τοῦ κλείνουν τὸ δρόμο. Ἀλλὰ τὸ Γεράκι διάζεται καὶ δὲν περιμένει. Ἔχει τὸ λόγο του πού διάζεται. Κερδίζει ὕψος, πετάει ψηλὰ κι' ὕστερα πραγματοποιεῖ μιὰ θεαματικὴ καταδυσί. Οἱ γροθιές του μπαίνουν πάλι σε κίνησι. Τὰ δυὸ γιγαντιαῖα φτερωτὰ τέρατα δέχονται κεραυνοδόλα χτυπήματα. Ἀπομακρύνονται κι' ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν καινούργια ἐπίθεσι. Μὰ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, πρὶν προφτάσουν νὰ συνέλθουν, πέφτει ἀπάνω τους σὰν ἀστραπή. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι σὰ νὰ δέχωνται δυὸ ἀστροπελέκια στὸ κεφάλι. Ταξιδεύουν σὰν μεθυσμένες γιὰ ἓνα λεπτό καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο κατακυλοῦν πρὸς τὸ ἔδαφος μὲ τσακισμένα κρανία...

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἐλευθερώνει τὴν ἡγατημένη του μητέρα ἀπὸ τὰ χεῖρια ἐνὸς παρὰφρονος κακούργου

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ ἓνα τέταρτο, τὸ Γεράκι προσγειώνεται στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ του. Ξαναγίνεται ὁ Μὰκ Ντάνυ καὶ πηγαίνει στὸ γραφεῖο του. Σχηματίζει ἓνα νοῦ μερο στὸ καντράν τοῦ τηλεφώνου καὶ ζητάει τὸν ἐπιθεωρητὴ Τζαίημς Στούαρτ.

— Εἰδὼ ὁ φίλος σου ὁ Μὰκ, λέει. Σοῦ ἔχω ἑτοιμὴ μιὰ καλὴ δουλειά, Τζαίημς!

Καὶ τοῦ διηγεῖται τὰ καθεκαστα μὲ συντομία.

— Ἡ περιοχὴ εἶναι ἔρημη,

συνεχίζει. Τὸ ἄντρο τοῦ "Αντερσον εἶναι ἀπομονωμένο. Χρειάζεται λοιπὸν μιὰ ὥργανωμένη ἐπίθεσι πού νά φέρη κεραυνοβόλο ἀποτέλεσμα. "Ὁπως κατόλαδα, αὐτὸ ἄλλωστε τὸ ξέρεις κι' ἐσύ γιατί ἔχεις πικρὴ πείρα, τὰ φτερωτὰ τέρατα τοῦ τρελλοῦ δόκτορα εἶναι ἄτρωτα ἀπ' τὶς σφαίρες. Ὁ γιγαντισμὸς δίνει στὸ περὶ τοὺς μιὰ καταπληκτικὴ ἀντοχή. Ἡ ἐξόντωσί τους λοιπὸν μὲ ὅπλα θὰ εἶναι ἀδύνατη. Ἐχω μιὰ γνώμη. Πρέπει νὰ ἐπιτεθῇς μὲ ἑνα-δυὸ ἀεροπλάνα χρησιμοποιοῦντας ἐμπρηστικὲς καὶ ἐκρηκτικὲς βόμβες μαζί. Μονάχα ἔτσι θὰ γλυτώσῃ ἡ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τὶς δολοφονικὲς ἐπιδρομὲς.

—Δὲν εἶναι ἄσκημη ἡ ἰδέα σου, λέει ὁ ἐπιθεωρητής. Θὰ τὴν ἀναφέρω, Μὰκ...

—Καὶ ἄκου, Τζαίημς...

—Λέγε.

—Αὐτὴ ἡ ἐπίθεσι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ νωρίτερα ἀπὸ τὶς πέντε τ' ἀπογεμα. Ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα ἴσως νὰ βρίσκεται στὸν "Αντερσον τὸ Γεράκι. Οἱ βόμβες μπορεῖ νὰ τοὺ κάνουν κακὸ...

—Χυ! Πάλι τὸ Γεράκι στὴ μέση λοιπόν; Τὸ εἶχα μαντέψει! "Αν τὸ δῇς σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ, πὲς του πὼς ἐν τάξει... Στὶς πέντε καὶ ἓνα λεπτὸ θ' ἀρχίσουμε ν' ἀδειάζουμε τὶς βόμβες μας ἀπάνω στὸ σπίτι καὶ στὸ ὑπόστεγα τοῦ "Αντερσον. Εἶμαι κι' ἐγὼ μὲ τὴ γνώμη σου. Μονάχα ἡ φωτιά μπορεῖ νὰ ἐξολοθρεύ-

σῇ αὐτὰ τὰ τέρατα. Γεῖά σου, Μὰκ...

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ ἀφίνει τὸ ἀκουστικό. Κυττάζει τὸ ρολόι του. Εἶναι ὥρα νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ ραντεβού, πού τοῦ ἔχει ὀρίσει μὲ τὸ γράμμα του ὁ παράφρων ἐπιστήμων πού κρατᾷ αἰχμάλωτη τὴ μητέρα του. Λίγες ὥρες προτιέτρα, ὡς Γεράκι, ἔκανε τὴν πρώτη ἐπίσκεψι καὶ κατατοπιστήκε. Τώρα θὰ πάη νὰ τὸν ἀνταμώσῃ μὲ τὴ φυσικὴ του μορφή. Ὡς Μὰκ Ντάνυ. Ὁ "Αντερσον, πού δὲν ξέρεي βέβαια ὅτι ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο, θὰ ξαφνιαστή πολὺ ὅταν καταλάβῃ.

Μὰ εἶναι ὥρα νὰ φύγῃ. Ὁ Μὰκ Ντάνυ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὸν σταθμὸ τῶν λεωφορείων, πού περνοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Νητηρόιτ. Σ' ὅλο τὸ ταξίδι, κάποιος πού κάθεται ἀκριβῶς ἀπέναντί του καὶ προσποιεῖται πὼς εἶναι βυθισμένος στὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐφημερίδος του, τὸν παρακολουθεῖ. Ὁ Μὰκ τὸν βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, ἀλλὰ κάνει τὸν ἀδιάφορο.

Στὴν τρίτη γέφυρα, κοντὰ στὸ δάσος μὲ τοὺς φοίνικες, τὸ λεωφορεῖο σταματᾷ καὶ ὁ ἥρωάς μας κατεβαίνει. Στὸ ἴδιο σημεῖο κατεβαίνει καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐφημερίδα. Ὁ Μὰκ ξέρει πού εἶναι ἡ βίλλα "Αντερσον. Ὅμως πρέπει νὰ κἀνῃ τὸν ἀνῆξερο. Τὸ λεωφορεῖο ξεκινᾷ

πάλι και σὲ τούτη τὴν ἐρημιά ὁ δημοσιογράφος φαίνεται σὰ χαμένος. Κυττάζει γύρω του σὰ νὰ ζητᾷ νὰ προσανατολιστῇ. Τότε τὸν πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος τοῦ λεωφορείου. "Ἐχει τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς περιοδεύοντος πλαισίου καὶ κρατᾷ ἓνα δερμάτινο χαρτοφύλακα.

—Εἰσθε ὁ κ. Μὰκ Ντάνυ; τὸν ρωτᾷ καὶ χαιρετᾷ βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

—Μάλιστα. Εἰμαι ὁ Μὰκ Ντάνυ.

—Νομίζω πὼς κάποιοι σὰς περιμένει, λέει χαμογελώντας. Θέλετε νὰ σὰς ὀδηγήσω ἐγώ;

—Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε...

—Εἶραι πολὺ εὐτυχὴς πού ἤρθατε σπῆτι μου, τοῦ λέει ὁ "Αντερσον ὅταν ὁ Μὰκ φτάνη στὸ σπῆτι. Καθῆστε.

Ὁ Μὰκ κάθεται. Τὸ γραφεῖο τοῦ "Αντερσον εἶναι φτωχὰ ἐπιπλωμένο καὶ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀταξία ἐπικρατεῖ ἐκεῖ μέσα. Χαρτιά, ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, ἱατρικὰ ἐργαλεῖα, κουτιά ἀπὸ διάφορα σπασιαλῖτέ, ἕνας φαρμακευτικὸς ζυγὸς, μερικές ἀμπούλες ἐνέσεων...

—"Ἦθελαν νὰ δῶ τὴ μητέρα μου, λέει ὁ Μὰκ. Ζητήσατε ἐμένα γιὰ νὰ τὴν ἀφήσετε ἐλεύθερη. Νομίζω πὼς θὰ κρατήσετε τὸ λόγο σας...

—Μὰ καὶ βέβαια!, κάνει αὐτὸς καὶ ἡ φωνὴ του εἶναι γεμάτη εἰρωνία. Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ποῖος σὰς ἐνέπνευσε τὰ ἄρθρα πού γράψατε γιὰ τὶς νυ-

χτερίδες στὸ «Νταίηλυ Χέ-ραλντ».

Ὁ Μὰκ τὸν κυττάζει κατάματα.

—Τὰ συγγράμματά σας!, ἀποκρίνεται μὲ σταθερὴ φωνή. Ξέρω ποῖος εἰστέ. Καὶ στὸ αὐριανὸ ἄρθρο πού θὰ δημοσιεύσω θ' ἀναφέρω καὶ τ' ὄνομά σας...

—Χό! Χό! Χό!... Τὸ ξέρεις λοιπὸν πῶς εἰμαι ὁ "Αντερσον! Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει! Ἀλλὰ τώρα φαντάζομαι πὼς δε θὰ προφτάσης νὰ δημοσιεύσης τὸ ἄρθρο του...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Μὰκ αἰσθάνεται ἓνα ρεῦμα ἀέρος στὴ ράχη του καὶ δέχεται ἓνα χτύπημα στὸ κεφάλι. Ἐνας γίγαντας ἔχει μπῆ ἀπὸ τὴν πόρτα πού βρίσκεται πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κάθισμα πού κάθεται. Αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ ζάλη καὶ ὅταν ἀνοίγει τὰ μάτια του, τὰ χέρια του εἶναι δεμένα μὲ χειροπέδες.

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ρολοὶ τοῦ χεριοῦ του. Ἡ ὥρα εἶναι πέντε παρὰ τέταρτο ἀκριβῶς. Ὑστερα ἀπὸ δεκάξη λεπτά τὰ ὀστευομικὰ ἀεροπλάνα θ' ἀρχίσουν νὰ ρίχνουν τὶς βόμβες τους. "Αν δὲν προφτάσῃ νὰ βγῇ ἀπὸ ἐδῶ μέσα εἶναι χαμένοι αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του. Ἡ θέσις του εἶναι πραγματικὰ δύσκολη.

—Ρίχτε τον στὸ κλουβί μὲ τὶς νυχτερίδες!, διατάζει ὁ "Αντερσον.

Δυὸ γίγαντες τὸν ἀρπά-

ζουν θάναυσα καὶ τὸν σέρνουν πρὸς τὴν πόρτα.

—Μιὰ στιγμή!, λέει ὁ Μάκ πρὸς τὸν Ἀντερσον. Ἐκάνες κάποιο λάθος! Πρέπει νὰ μάθης πὼς τὰ χειρόγραφα τοῦ ἀρθροῦ μου ποὺ ἀναφέρει τ' ὄνομά σου βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτη μου. Λοιπόν, δὲν κερδίζεις τίποτα μὲ τὸ νὰ μὲ στείλῃς στὶς νυχτερίδες!

Τὸ μούτρο τοῦ Ἀντερσον γίνεται ἀπότομα χλωμό. Κάνει ἓνα νεύμα σὲ κείνους ποὺ κρατοῦν τὸν δημοσιογράφο. Τὸν ξαναφέρνουν μπροστά του καὶ τὸν ρίχνουν σ' ἓνα κάθισμα.

—Θὰ τοῦ τηλεφωνήσης ἀμέσως νὰ ἀναβάλῃ τὴ δημοσίευσί!, μουγγρίζει.

Ὁ Μάκ Ντάνυ χαμογελάει. Δείχνει ψύχραιμος, ἂν καὶ ἡ καρδιά του εἶναι γεμάτῃ ἀγωνία. Τούτῃ τὴ στιγμή σίγουρα ἀπογειώνονται τὰ ἀστυνομικὰ ἀεροπλάνα. Ὁ θάνατος ἔρχεται κολπάζοντας. Ὅμως πρέπει νὰ κερδίσῃ τὸ παιχνίδι...

—Θὰ τηλεφωνήσω νὰ μεταβῇ ἡ δημοσίευσί τοῦ ἀρθροῦ, λέει, μονάχα ὑπὸ ἓναν ὄρο. Νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴ μητέρα μου! Θέλω νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ζῇ...

Ὁ κακούργος μένει γιὰ μιὰ στιγμή σιωπηλός. Ὑστερὰ πιέζει ἓνα κουμπί. Μιὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ κάποιος ὁδηγεῖ μέσα στὸ δωμάτιο τὴν κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ. Εἶναι ὠχρὴ καὶ τὰ μάτια της

εἶναι γεμάτα φόβο...

—Μητερούλα μου!, φωνάζει συγκινημένος ὁ Μάκ καὶ ρίχνεται ἀπάνω της.

—Παιδί μου!, λέει ἐκείνη καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

Ὁ Ἀντερσον κυττάζει μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλῃ τούτῃ τῇ σκηνῇ.

—Ἐλα, ἀρκετά!, φωνάζει. Κάνε τὸ τηλεφώνημα!

Ὁ Μάκ φέρνει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλὲ πέτρα στὸ στόμα του καὶ ὕστερα γυρίζει καὶ μπαίνει ἀσπίδα μπροστὰ στὴ μητέρα του.

—Ἐμπρός! Τί κάθεις!, οὐρλιάζει ὁ τρελλὸς καθηγητής. Πάρε τὸ νούμερο τῆς ἐφημερίδος σου!

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ ὅμως ἐνὶ ὑπάρχει πιά γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ. Τὸ θαυματουργὸ ὕγρὸ ἔνυει κάνει κιόλας τὴν ἐπίδρασί του. Στὴ θέσι του ὑπάρχει τώρα τὸ θρυλικὸ Γεράκι μὲ τὸν ἄτρωτο ἀόρατο θώρακα καὶ τὰ χαλύβδινα μπράτσα. Οἱ χειροπέδες ἔχουν σπᾶσει σὰν κλωστή κουδαιστράς...

—Ρίχτε του!, φωνάζει ὁ Ἀντερσον. Τί τὸν κυττάζετε, ἡλίθιοι;

Μερικὲς γλῶσσες φωτιᾶς δγαίνουν ἀπὸ μερικὰ πιστόλια. Ἀλλὰ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος εἶναι σὰν νὰ δέχεται ἐλαφρὰ τσιμπήματα καρφίτσας. Μ' ἓνα σάλτο ἐπιτίθεται. Τὸ κρανίον τοῦ κακούργου καθηγητῆ συντρίβεται καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἄσπρη μπλούζα πέφτει ἀνάσκελα

σφαδάζοντας. Την ίδια στιγμή το Γεράκι παίρνει μια βόλτα στις φτέρνες του έχοντας απλωμένα τα μπράτσα. Οι τρεις γίγαντες που τον έχουν κυκλώσει αισθάνονται τις γροθιές του να προσγειώνονται στα χοντρά πρόσωπά τους και είναι σαν να δέχονται χτυπήματα από άστροπελέκι. Σε ένα λεπτό είναι ξαπλωμένοι στο πάτωμα.

Σαν άστραπη ο Νέος Υπεράνθρωπος τρέχει στη μητέρα του, που παρακολουθεί άφωνη την κεραυνοβόλα δράση του γιου της. Την ανασηκώνει στα χέρια του σαν πούπουλο και με δυο βήματα βρίσκει στην έξοδο. Τινάζει τα πόδια του και σκάνεταται ψηλά σαν βολίδα στον ουρανό...

— Σε πέντε λεπτά θα δρισκώμαστε σπίτι, μητέρα!, της λέει.

Καί, καθώς το θρυλικό Γεράκι ταξιδεύει προς τη Νέα Υόρκη, βλέπει από μακριά τα αεροπλάνα του Τζαίμς Στούας, που κάνουν κάθετες εφορμήσεις στη βίλλα του Άντερσον. Τεράστιες φλόγες και σύννεφα καπνού γεμίζουν τον ουρανό...

— Τί είναι; ρωτάει η κυρία Μάργκαρετ Ντάνυ ανήσυχχα.

— Ώ! Τίποτα!, λέει το Γεράκι και χαμογελάει. Από απόψε οι άνθρωποι στη Νέα Υόρκη θα μπορούν να κυκλοφορούν πάλι ξένοιαστα. Τα φτερωτά τέρατα και η δημιουργός τους μεταβάλλονται ούτη τη στιγμή σε στάχτη...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 6 ♦ Τιμή δραχ. 2

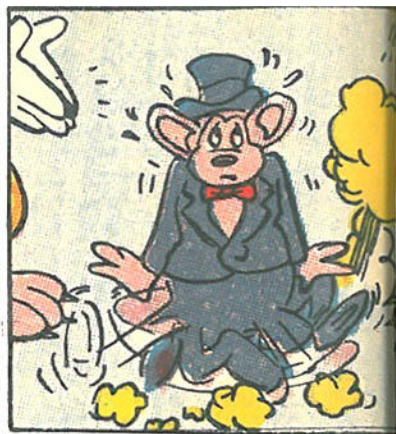
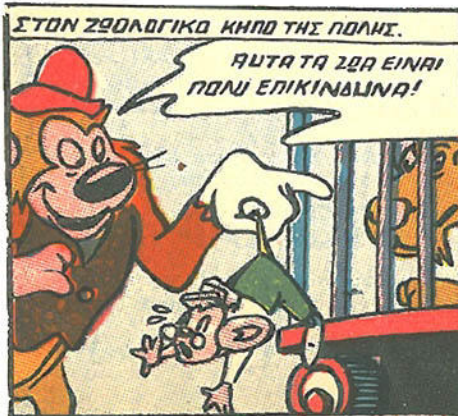
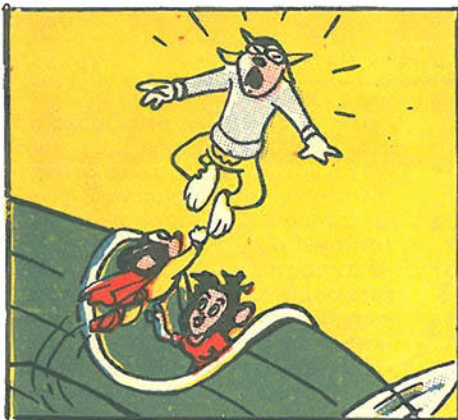
Οικονομικός Δ'ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38.

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Στ. Άνεμοδουράς, 'Αριστείου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25

Το 7ο τεύχος του «Γερακιού», που κυκλοφορεί την ερχόμενη εβδομάδα με τον τίτλο:

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

είναι ένα τεύχος, που θα μείνη αξέχαστο για τη δράση του, τους ηρώισμούς του και τη γοητευτική πλοκή του!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ